

de zwarte

2

maandblad
voor het
zwarte hart
van holland
2 gulden

"De Zwarte", maandblad voor het zwarte hart van Holland.
Verschijnt in de regio Den Haag, Leiden, Gouda en Delft.

BETALINGEN

Gironummer 3442401
i.n.v. "De Zwarte", Leiden.
"Stort met gulle & onbesuisde hand"

De samenstellers voelen zich niet zonder meer verantwoordelijk voor elk geplaatst artikel.

DRUKKER

De Bijstand
Buitenom 216
Den Haag.

REDAKTIEADRES

Postbus 10233, Den Haag

PLAATSELIJKE ZWARTE-PUNTEN

Den Haag:
Boekhandel "De Grote Leegte"
Boskoop:
Boekhandel "De Vijfde Kolonne"
Delft:
Boekhandel "DADM"
Leiden:
Infowinkel "Alarm"

PRIJZEN

Losse nummers twee piek
Abonnement elf piek (zes nummers)
Gratis voor politieke gevangenen

DECEMBER 83

Vorige maand nog nieuw, nu al niet meer weg te denken uit de regio. Nummer twee van "De Zwarte". De reakties op het eerste nummer waren over het algemeen positief. Zelfs de politie, sorry, politie in Leiden heeft er al één (in beslag genomen). En de eerste abonnee was een Haags gemeenteraadslid. Niet bepaald onze doelgroep, maar vooruit; hij heeft zelfs vragen gesteld naar aanleiding van het kortingsverhaal. Voor ons al met al reden genoeg om door te gaan.

ABONNEMENTEN

De eerste tientallen zijn al binnen. Een resultaat waar de stemming wat verdeeld over is. Het was het eerste nummer, dus terecht dat velen eerst de kat uit de boom kijken. (De losse verkoop liep veel beter). Ook de poststaking zal ons wel parten hebben gespeeld. Prima. Toch de oproep om abonnee te worden. Het blad gaat tegen kostprijs de deur uit. De betaalde oplaag moet daarom zo snel mogelijk 500 worden. Anders moet er geld bij. En gezien de reakties wordt het blad de moeite waard gevonden en moet daarom wat langer blijven bestaan. Pak nu dus gelijk je 'giroblauw' en dak voor een half jaar (zes nummers). Elf pieken. Dat kan niemand de kop kosten. Giften zijn ook welkom!

DE INHOUD

Ook nu weer een gevarieerd nummer, dat door enkele tientallen mensen is geproduceerd. De "Zwarte" heeft géén redactie! De bedoeling is dat hij volgeschreven wordt door iedereen in de regio met voldoende kennis van zaken over een onderwerp.

Met actieverslagen, discussiestukken, verklaringen, oproepen, enzovoorts. Kortom alles dat voor de 'regionale beweging' van belang is. Er wordt integraal geplaatst. Gebruik "De Zwarte" dus voor het doel waarvoor hij bestaat. En als je toch je pen in de hand hebt om een girootje uit te schrijven. Lever je stukje in bij de plaatselijke "Zwarte-groep" of stuur het naar postbus 10233. Adressen hiernaast in het kolofoon. Inleveren uiterlijk de eerste week van januari.

Freiheit für Micha und Benny

Rechter Palhoff leest voor uit de stukken:
"Wij zijn allemaal van (slikt even)
de tweede juni."

Micha: "Mooi om dat ook van u te horen."

Rechter Palhoff: "Het lachen zal u wel vergaan."

In het kader van het onderzoek naar het Duitse blad Radikal werden op 13 en 14 juni Micha Klöckner en Benny Harlin gearresteerd op grond van het beruchte wetsartikel paragraaf 129a: "Werbung und Unterstützung für eine terroristische Vereinigung."

Aan deze twee arrestaties waren al sinds begin december '82 grote huiszoekingen in 16 woningen en enkele andere panden voorafgegaan.

Radikal publiceert regelmatig verklaringen en discussiestukken van o.a. de Revolutionären Zellen. Verklaringen die vaak gaan over aanslagen en sabotageacties. De Duitse justitie is van mening dat Radikal door deze stukken op te nemen actieve steun geeft aan "terroristische groeperingen". Diverse malen is ook getracht door inbeslagname van Radikal de verschijning tegen te houden. Dat is tot op heden niet gelukt. Met de arrestatie van Micha en Benny probeert de Duitse justitie nu weer op een andere manier om de legale grond onder Radikal weg te halen.

In Duitsland zijn de laatste jaren door vele kleine militante groepjes of eenlingen, aanslagen en sabotageacties uitgevoerd, die vaak onder de naam: Revolutionäre Zelle worden verantwoord. Radikal heeft binnen deze militante oppositie voor een deel een functie als bindmiddel en als discussieplaats, waarmee ze, zoals ze het zelf stellen, met een been in de legaliteit en het andere in de illegaliteit staan. Vanwege dat deels illegale karakter heeft Radikal geen echte redactie, maar wordt het blad uitgegeven door vele groepen en kranten als "Mitherausgeber". Voor de overheid is het op die manier moeilijker om ze juridisch aan te pakken. Ze zouden dan vele honderden mensen moeten oppakken. Benny en Micha waren ook twee van die zogenaamde "Mitherausgeber". Door het proces wat nu tegen hen loopt zal de overheid wel trachten de ruimte te vinden om Radikal toch aan te pakken. Als tegenactie is Radikal begonnen met een steunactie om nog meer Mitherausgeber te krijgen en zo de legale grond onder het blad te verbreden.

Benny en Micha werden op 19 augustus tegen een borgsom van ieder 30.000 DM voorlopig vrijgelaten en in november is het proces tegen hen begonnen. Ze staan terecht in de rechtzaal van Moabit in Berlijn, dezelfde zaal waar in de 70er jaren ook de leden van de Twee Juni Beweging terecht stonden.

Het gebouw wordt bij hun zittingen zwaar bewaakt door met machinegeweren bewapende agenten en zelf moeten ze in glazen kooien zitten. Bezoekers worden geheel gefouilleerd. Het hele proces vindt plaats in een zeer repressieve sfeer. Benny en Micha moeten zich laten verdedigen door toegewezen advocaten. De straffen die ze kunnen krijgen kunnen oplopen tot 10 jaar. Toch gaat het slechts om twee zg. Mitherausgeber.

Ook in de liberale Duitse pers is geprotesteerd tegen dit proces, omdat men van mening is dat hiermee de persvrijheid op het spel staat. Voor Radikal zelf speelt nu de vraag of ze moeten kiezen voor de totale legaliteit, dus zonder bv. de RZ-verklaringen en zo de functie verliezen die ze nu hebben, of maar de illegaliteit ingaan.

GELD

Processen kosten veel geld. Wie Radikal en natuurlijk Micha en Benny wil steunen: Spdenkonto:

Sonderkonto zur Unterstützung der
wegen Radikal Angeklagten
Ute Fichtl
Sparkasse der Stadt Berlin
BLZ 100 500 00
Kontonummer 0610 13 90 53

Bildet viele radikale Zeitungen!
Freiheit für Micha und Benny!

radikal

"De Zwarte"
Postbus 10233
Den Haag

Geachte Redactie,

Hierbij zenden we u een oproep toe, die zo mogelijk in uw maandblad "De Zwarte" geplaatst kan worden, bij voorbaat onze dank.

Rode Leger Fractie-nederland

Oproep tot alle revolutionaire cellen.

Via dit blad willen we een beroep doen op alle revolutionaire cellen die de revolutie daadwerkelijk aan het hart ligt.

Een staat die zijn arbeiders uitbuit terwille van het kapitaal, moet zo nodig met geweld verdreven worden.

Nederland bevindt zich momenteel in zo'n situatie waarbij werkende en niet werkende worden uitgebuit en zo ook tegen elkaar worden opgezet, dit alles voor het nationale kapitaal.

Deze misdadige praktijken die onze regering uitoeft op het proletariaat, moet vandaag nog bestreden worden.

Dit bestrijden zal niet gaan via democratische middelen, daar ze hier voor ongevoelig blijken te zijn, de weg die nog open is, is die van geweld.

Daarom roepen we alle revolutionaire cellen op tot

sabotage van staats-instellingen en andere belangrijke instellingen die de staat op de been houden.

Iedere stad in Nederland moet zijn vader-waaihof groep bezitten, die de huidige staat zal ontmantelen. Kameraden van de praktische revolutie, begin vandaag nog met terreur tegen de staat.

De overwinning zal aan ons zijn!!!

Rode Leger Fractie-nederland

AXIE EN TERREUR

VERKLARING

In de nachten van 23 en 24 november hebben wij een leegstaand kantoor aan het Rijswijkse Plein en de villa van de Wassenaarse spekulant Ruygrock met wat verfbommen een ander kleurtje gegeven dan hij zelf wel mooi zal vinden.

Helaas lukte het niet om ook het interieur wat bij te kleuren doordat de ruiten niet kapot gingen.

We hebben dit gedaan uit protest tegen de ontruiming van Stadhouderslaan 1.

Zelf woont Ruygrock in een zeer groot luxueus pand aan de Rijksstraatweg te Wassenaar en bezit zo'n 100 panden.

Woont dus zeer rustig, maar ziet hierin geen aanleiding om ook anderen rustig te laten wonen.

Reden genoeg om ook de rust van Ruygrock te verstoren onder het motto:

Krakers Bezoeken Speculanten

kra'ken (kraakte, h. gekraakt) 1 gekraak laten horen; *krakende wagens duren (lopen) het langst* iem. met een zwak lichaam leeft soms lang; 2 stukmaken met

gekraak; *noten ~*; vernietigen; zeer oafkraken; 3 binnengaan (leegstaand huis

de PTT is weer bezig

In de Zeestraat in Den Haag is een paar jaar geleden een pandje gekraakt dat eigendom is van de PTT. Het hele gebied daar schijnt van tante Pos te zijn, de hele wijk begrensd door Zeestraat, Anna Paulownastraat, Bazarstraat en Kortenaerkade.

Heel vroeger moet het een mooie buurt geweest zijn, maar sinds de PTT haar hoofdkantoor aan de Kortenaerkade heeft zitten zijn er halve straten met monumentale huizen tegen de vlakte gegaan voor parkeerruimte. Je leest het goed, woonhuizen worden gekocht en gesloopt om overdag auto's te kunnen parkeren.

De PTT heeft in Den Haag meer te vertellen dan bijvoorbeeld de gemeenteraad of de politie. Met betrekking tot de Zeestraat, die ze in 1981 na allerlei mislukte aanslagen dan in godsnaam maar via de rechter wilden ontruimen, zijn er dan ook vreemde dingen gebeurd. De rechter begon met de PTT gelijk te geven, weigerde vervolgens om in te gaan op voor de PTT belastende getuigenissen en luisterde vervolgens aandachtig naar door de PTT bedachte leugens.

Het was bijna oorlog in de stad en om dat te voorkomen werd de gemeentekas aangesproken om het huis via Burgerzinnig aan te kopen.

Achter de Zeestraat is pas een al jaren leegstaand pandje gekraakt, eigenaar de PTT. Woest zijn ze. De wijkagent is lang geweest en die vond de kraak wettig. Het huisje is vreselijk oud en heeft waarschijnlijk bij de Koninklijke Stallen behoord. Het stond er dus al voor de buurt gebouwd is.

Uit pure nijd heeft tante Pos op een nacht de tuin aan de Zeestraat, de toegang tot het huisje, geblokkeerd met een drie meter hoge muur van zuiver plaatstaal. (wettelijk mag een schutting maar 2.20 meter hoog zijn) Vanuit het hoofdkantoor wordt het huisje dag en nacht geobserveerd met een kamera met een zoeklicht.

De mensen die er wonen worden op een onmenselijke manier weggepest, op de 1984-manier waarmee de PTT al jaren vertrouwd is.

Mensen zonder gironummer, en in dit geval ook nog eens zonder postcode, hoeven niet te rekenen op een menselijke behandeling van tante Pos!!

sic transit Regina

Huize Regina aan de Ieplaan is een van de grotere en al langer gekraakte panden in Den Haag. Het pand kan dan ook terugkijken op een verleden vol krakersellende.

Nauwelijks was het in 1980 in gebruik genomen of een uitgebreide knokploeg raasde er doorheen; al het sanitair, de water- en gasleidingen, het hoofdriool en een groot deel van de vloeren moesten er aan geloven. Onbewoonbaar gemaakt, daar leek het op. Toch hebben de bewoners de boel toen weer piekfijn opgeknapt.

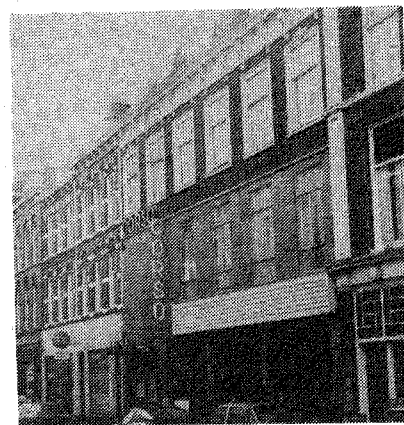
De eigenaar, uitzendburo ASB, schijnt nog op allerlei manieren bezig geweest te zijn om de boel leeg en vervolgens plat te krijgen.

Nu is de dreiging eindelijk verdwenen, de bewoners kunnen wat rustiger adem halen. Ze hebben hun huis namelijk zelf gekocht!

Voor het luttele bedrag van honderdvijfenzestigduizend gulden kosten koper zijn ze hun eigen huisbaas geworden. Het is natuurlijk krankzinnig om op zo'n manier je steentje bij te moeten dragen aan het grote spekulatiespel, maar waarschijnlijk was deze beslissing voor de Regina-bewoners een keus met het mes op de keel.

Een - hopelijk - incidenteel geval, al valt de trend van aankopen door krakers zelf zoetjesaan waarneembaar te worden, met het effect dat louche mannetjes als een van Puffelen dit gat in de markt beginnen uit te buiten.

Wie volgt?

Corso

Misschien heeft het gerucht zich al wat verspreid, maar voor velen zal het nieuws zijn om te horen dat de Corso bioscoop in de Prinsestraat is gekraakt. Dat is ruim een maand geleden gedaan door een groep studenten van de KSA.

Op dat moment bleken er echter nog werkluï in bezig te zijn om brandbaar materiaal e.d. eruit te slopen. De krakers werden er toen ook 'met zachte hand' uitgezet. Zodra het pand werd dichtgemetseld, is het door dezelfde groep opnieuw gekraakt, dit maal met meer succes.

Men is gelijk begonnen met het bewoonbaar maken van een aantal kamers (elektriciteit, waterleiding etc.). Als dit achter de rug is zal er gewerkt gaan worden aan de immers grote zalen. De bedoeling is om er een kulturele bestemming aan te geven.

In de grote zaal van Corso (misschien heb je er jaáááren terug nog wel de Westside Story gezien) is echter het grootste gedeelte weggesloopt (stoelen, elektra, verwarming enzovoorts), een fris begin dus.

De eigenaresse van het pand, de gemeente, reageert nogal lakoniek. Er ligt nog geen duidelijk alternatief plan bij hen en tegen de tijd dat dit er wel is, zijn die krakers er wel uitgevoren, aldus een ambtenaar van grondzaken.

Mooi niet natuurlijk, en op dit moment worden er ijverig plannen gemaakt in Corso; in Den Haag ontbreekt op kultureel gebied immers zoveel, dat er bestemmingen genoeg voor te zijn te verzinnen.

Volgende keer meer en gedetailleerder nieuws uit Corso!

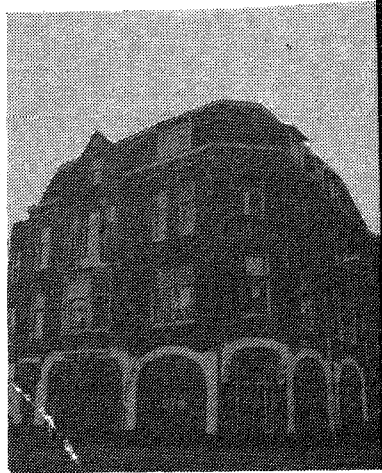

fig geheel afmatten, ongunstig beoordelen, leringen om te bewo-); 4 scheik. bij grote

De Heere der Heerscharen sprak tot mij
"Voorwaar, grote en schone huizen
zullen zonder bewoner zijn":

Lange Mare 50 gekraakt

In de nacht van 4 op 5 december hebben wij de Hervormde Kerk een leuke sinterklaasverassing bezorgd, door de al zes jaar leegstaande kosterij van de Marekerk te kraken.

Omdat de Raad van Kerken een vrij positief rapport over kraken heeft uitgegeven, dachten we dat we niet veel problemen zouden krijgen (in dit rapport staat onder andere dat de kerk positief tegenover kraken moet staan, en eventueel leningen kan verstrekken om huizen op te knappen enz.)

Onze eerste "leuke" ontdekking was, dat alle deuren en ramen, tot de nok toe, (bijna) perfect waren gebarricadeerd, zelfs bij de WC (postzegelformaatraam)

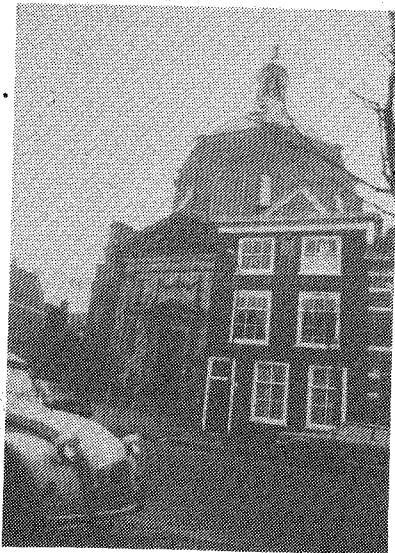
De volgende dag kwam er een mannetje van de kerk vertellen dat ze binnenkort gaan verbouwen, maar zijn verhaal was nogal tegenstrijdig. Hij zei telkens wat anders. Het toeval wil, dat de architect die de bouwplannen getekend heeft ook al een hoge piet in de kerk is...

We weten dat die bouwplannen goedgekeurd zijn, maar de rest is nogal vaag. (God zij met ons) Zo, nou zijn we uit geluld, hoi.

En tot slot nog even:

"Wee hun, die huis aan huis voegen, akker aan akker trekken, totdat er geen plaats meer is en gij alleen de gezeten lieden zijt in het land"

Jesaja 5

verhitting moleculen (inz. v. aardoliebestanddelen) doen uiteen vallen in kleinere stukken. Zie bij ¹n o o t.

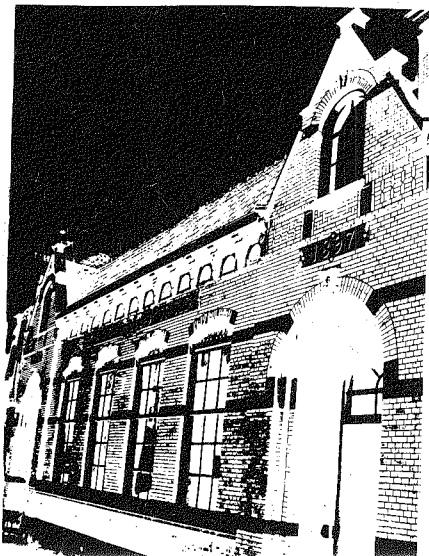
hoezo rampig ?

In de vorige "Zwarte" hebben jullie kunnen lezen dat de ontruiming van de Voorstraat 78 (die was gepland op 7 november) is uitgesteld. Dat de ontruiming toen niet doorging is te "danken" aan het overleg tussen loco-burgemeester Vos de Wael en de hoofdcommissaris Bakker, die vonden dat er pas ontruimd gaat worden als er een (voorlopig) koopkontraat ligt. (Ja, want als het pand leeg blijft wordt het toch weer zo gekraakt).

In afwachting blijft het pand dichtgeschroefd en zijn we door de Delftse pers al afgeschilderd als zwaarbewapende (met verbommen), stenengooiende (ahum) chaoten. Over onze motieven om het pand zo zwaar te barricaderen en over de plannen die wij eigenlijk met het pand hebben is natuurlijk bijna geen woord gerept. (Geen kantoor maar woonruimte, kleinschalige bedrijvigheid, kraakcafé/spreekuur).

Inmiddels is al gebleken dat de aankoopplannen van de Stichting Schoolbegeleidingsdienst (ssbd) meer een persoonlijke aktie is van ssbd-direkteur Capel en ons aller Vos de Wael (naast loco ook wethouder van onderwijs en financiën en bovendien voorzitter van de ssbd). De ssbd heeft nog andere panden op het oog, want Voorstraat 78 is eigenlijk te groot. Bovendien heeft het pand een woon en/of sociale bestemming en daar valt ons inziens kantooruimte niet onder.

In het gesprek dat wij hadden met de wethouder van Volkshuisvesting Mandos hebben we onze plannen verteld en erop aangedrongen het pand aan te kopen en met zelfwerkzaamheid geschikt te maken voor groepsbewoning. Dit zou een mooie start kunnen zijn om eindelijk eens te beginnen met het aankopen van panden in de binnenstad, die geschikt zijn voor groepsbewoning. En niet, zoals nu gebeurt, de woongroepen zo ver mogelijk weg te stoppen in afgelegen nieuwbouwwijken.

Maar zoals te verwachten kregen we bij de wethouder weer eens te maken met een staaltje van ambtelijke onwil en kortzichtigheid. De wethouder weigerde konkreet op onze plannen in te gaan en kwam met de gebruikelijke vooroordelen dat krakers hun GEB-rekening niet betalen en voortrekkers zijn op de lijst van woningzoekenden.

In januari wordt in de gemeenteraad waarschijnlijk beslist of de ssbd het pand mag aankopen.

Ondertussen gaan we door met verbouwen van het kraakcafé tot aktiecafé waar meer zou moeten gebeuren dan alleen kraakcafé/spreekuur. Het moet weer een plaats worden waar vergaderd kan worden, waar je kan praten over allerlei en waar films kunnen worden gedraaid enzovoorts.

Kortom gezelligheid in de binnenstad. Maar hoe lang nog? Moeten wij ook plaats maken voor (illegale) kantoorruimte in de binnenstad, terwijl er nog zoveel (onbewoonbare) kantoorpanden leeg staan.

Wij willen blijven en rekenen op steun uit de regio, wanneer de "sterke arm der gerechtigheid" voor de deur staat.

Vervolg

Vervolg van het verhaal over Paviljoensgracht 84 (zie ook "De Zwarte" nummer 1, bladzijde 7) en helaas nog het vervolg van de heer Van Puffelen.

De twijfelachtige voorstellen van de heer Van Puffelen; dit maal in de vorm van een huurkontraat. In het kort komt dit kontraat op het volgende neer.

- De huurprijs bedraagt f2000,- eksklusief per maand
 - Al het onderhoud, reparaties e.d. komen voor onze rekening
 - Zo ook alle belastingen
- Dit alles zonder enig recht op huurbescherming, aangezien het pand bij Bouw en Woningtoezicht als bedrijfsruimte staat ingeschreven.

Konklusie; de heer Van puffelen ontvangt f2000,- in de maand en zijn pand stijgt in waarde.

Deze onderhandelingen zijn voor ons in geen enkel opzicht serieus te nemen. Wij verliezen ons geduld en zijn niet van plan ons op straat te laten zetten.

kra'ken (kraakte, h. gekraakt) 1 gekraak laten horen; *krakende wagens duren (lopen) het langst* iem. met een zwak lichaam leeft soms lang; 2 stukmaken met gekraak; *noten ~*; *fig* geheel afmatten, vernietigen; zeer ongunstig beoordelen, afkraken; 3 binnendringen om te bewonen (*leegstaand huis*); 4 *scheik.* bij grote verhitting moleculen (*inz. v. aardoliebestanddelen*) doen uiteen vallen in kleinere stukken. Zie bij 'n o o t.

Toen het pand in augustus 1981 werd gekraakt, was het merendeel van de kraakbeweging ervan overtuigd dat het waarschijnlijk niet lang zou duren. Een kapitale villa in het hart van de eksklusieve Haagse Ambassadewijk bewonen, dat kon niet goed gaan. "Die zitten er hoogstens drie maanden" luidde de gunstigste voorspelling.

Dat werd dus precies twee jaar, overigens tot verbazing van de krakers zelf. Een gedurende die twee jaar geen vuiltje aan de lucht.

Goed, in het begin, zo'n maand na de kraak, had de makelaar gepoogd de bewoners een "verbruikers-overeenkomst" te laten tekenen, maar daar was men op aanraden van de advocaat niet op ingegaan.

Zoals gezegd, vanaf die tijd leek het of de eigenaar Ruygrok en de makelaar Koeze het erbij lieten zitten. Af en toe werden er, wat dan werd genoemd, "serieuze gegadigden" op de bewoners afgestuurd, maar aangezien die stuk voor stuk gedesillusioneerend het pand weer verlieten, werd dit niet als een wezenlijke bedreiging opgevat.

Gedurende die twee jaar dat het pand werd bewoond hadden de bewoners er flink wat aan verspijkerd. Drie keukens geïnstaleerd, een douche, een doorka, kamers opgeknapt en in de verf gezet, het dak gerepareerd, de c.v. aangesloten etc. etc.

Men woonde zo langzamerhand in luxe en weelde op de Stadhouderslaan 1. Begrijpelijk dat de afzonderlijke bewoners flink baalden toen de makelaar in augustus op de stoep stond met de mededeling dat het pand verkocht was. Ongeveer als volgt; "Het is jammer, maar de zaak is zo goed als rond. Ik heb een koper. Jullie hoeven er echter niet direct uit, we zijn bereid jullie een termijn van twee maanden te geven. kijk, wij hebben jullie die twee jaar ongemoeid gelaten, eh. . . . ik heb dat fair gespeeld vind ik, en ik verwacht van jullie als tegenprestatie toch wel dat jullie het pand, zonder moeilijkheden te maken, zullen verlaten". Jammer genoeg bleken de krakers niet zulke "good sports".

Het begin van het tweede stadhoudersloze tijdperk

Na verschillende onderhandelingen met de makelaar, waarbij hij de bewoners trachtte duidelijk te maken dat we met onze opstelling de heer Ruygrok brodeloos dreigde te maken en waarbij de krakers tevergeefs probeerden de zaak op de lange baan te schuiven, besloten de bewoners de knoop door te hakken, de makelaar werd op gedecideerde toon meegedeeld dat ie een vette kon krijgen en dat niemand van plan was het pand vrijwillig te verlaten.

Inmiddels zaten we al in oktober en uiteraard liet het kort geding niet lang op zich wachten. Dit verloren de krakers, ondanks heldhaftig verzet van H. A. K. advocaat Ton Visser, onwils, op alle fronten ging men waanzinnig de boot in, volgens velen het grootste vonnis wat in tijden het daglicht had aanschouwd. De president bestond het zelfs om één persoon ontruiming van het pand te vorderen, terwijl voornoemd persoon op de zitting zelf d.m.v. gerechtelijke stukken had aangetoond héél ergens anders te wonen. De president beargumenteerde dit op de volgende fijnzinnige manier; "Dan zult u inmiddels wel verhuist zijn". Hoe dan ook, er zou ontruimd worden.

De bewoners van Stadhouderslaan 1 hadden inmiddels geprobeerd de aktie te "verbreden", iets wat vreemd genoeg absoluut niet lukte; de steun beperkte zich tot giften van "adopteer een bedspiraal" en "het brullende breekijzer", afgezien van een aantal mensen mensen van Sirene die ons hielpen bij het plakken van affiches en drie mensen die ons hielpen met het barrikaderen, was de solidariteit onder de Haagse krakers ver te zoeken.

Des te vreemder wordt het als je weet dat iedereen het er over eens was dat juist deze ontruiming goed aangepakt zou moeten worden, aangezien er binnen afzienbare tijd waarschijnlijk nog een aantal ontruiming zoudens volgen. Het was dus zaak bij de eerste van deze reeks ontruiming te laten zien dat de Haagse kraakbeweging nog steeds een vuist kon maken. Dat kon de kraakbeweging dus niet.

Vier bewoners moesten de aktie nu zien te organiseren en daarbij proberen voor een redelijke barrikadering van het pand te zorgen. Een deprimerende aangelegenheid nu steun van buitenaf uitbleef.

Desalniettemin raakte het pand heel behoorlijk gebarrikadeerd, afgezien van de gewone barrikadering zoudens twee

groepen, op het moment van de ontruiming zich in verschillende kamers insluiten, dit om het een en ander zo lang mogelijk te laten duren.

Het wachten was op de deurwaarder. Die verscheen op maandag tien november, de kit op de elfde met de mededeling dat we op de twaalfde ontruimd zouden worden, zo rond een uur of 10 's ochtends.

De bewoners restten weinig anders dan de alarmlijn in werking te stellen en de bezetting van het pand bij elkaar te bellen. Om negen uur 's ochtends zat het pand potdicht en hadden de twee groepen zich ingesloten. Het wachten was op de kit en op de sympatisanten uiteraard.

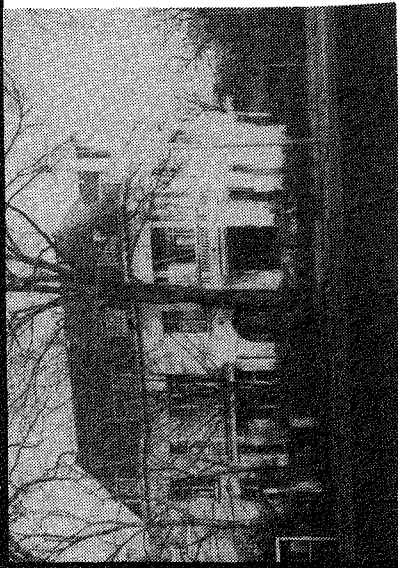
Welk een treurige opkomst; bosjes en bossen kit en maar zo'n luizige dertig sympatisanten, die, vanwege hun aantal weinig anders konden doen dan zich voor de deur weg te laten slepen. Anderhalf uur later waren de laatste barrikades geslecht en was het pand ontruimd.

Zo gaat dat in Den Haag.

Inmiddels staat het pand al weer een dikke maand leeg en het ziet er niet naar uit dat daar veel verandering in zal komen.

Zo vreemd is dat niet aangezien de advocaat na enig speurwerk uitvond dat de koper van het pand resideert in een postbus op de Nederlandse Antillen.

Ex-bewoners
Stadhouderslaan 1

MEIDENWEGLOOPHUIS

In Den Haag draait sinds 1 november het meidenwagloop. Meiden 12 tot 21 jaar die bedreigt of verkracht, uitgehuwelijkt of geslagen dreigen te worden in hun woonsituatie kunnen op dit (geheime) adres terecht. Hiervoor zijn

kra'ker m (-s) 1 iets dat kraakt, iem. die kraakt (inz. kra'ken bet. 3); 2 installatie voor het kraken, bet. 4.

Na de geruisloze ontruiming van de Stadhouderslaan 1 op woensdag 16 november wordt het tijd stil te staan bij het verloop en de gevolgen van deze actie.

Bij de aktievergaderingen die aan de ontruiming vooraf gingen werd een oude strategie uit de kast getrokken ('79/'80). Te weten, publiciteit d.m.v. pamfletjes en affiches, krakers benaderen en plannen doorspreken, barrikaderen etc. etc.

Zo'n strategie kan ertoe leiden dat de gemeente en/of eigenaren op een dusdanige manier schrikken dat ze het wel uit hun hoofd laten om panden lukraak te ontruimen.

Bij de Stadhouderslaan werkte dat dus duidelijk niet zo. Van te voren werd al duidelijk dat de aktiebereidheid voor dit soort plannen (weinig organiseren, er van uitgaan dat inventieve figuren voor de deur voor de troep zorgen) bijzonder klein was. Dan wil ik niet op de details ingaan, maar wel twee illustratieve voorbeelden geven wat ook niet zo stimuleert. Voor half twee kon er nooit worden gebarricadeerd, want dan snurkten de bewoners nog. Te weinig goed gerichte publiciteit (veel mensen wisten van niets).

Nu hebben op dit moment meerdere panden moeilijkheden. Het vervelende is nu dat elk pandje apart aan de gang gaat en plannen maakt, terwijl wat de een doet wel gevolgen kan hebben voor de ander.

Op de eerste plaats is het belangrijk dat er iets van de grond komt op stedelijk niveau. Waar ervaringen worden uitgewisseld en plannen aangepast. Van daaruit kan er meer vanuit één front worden gewerkt. Dat overleg hoeft dan niet heel algemeen te worden, meer een soort 'bedreigde panden overleg'.

Meer mensen, meer tijd, meer mogelijkheden. In ieder geval weet je dan elkaars werkzaamheden en kan je daar rekening mee houden.

Herhalingen van Stadhouderslaan 1 zijn zonde van de tijd en het geld en motiveert niemand om bij gelijksoortige akties aanwezig te zijn!! Afgezien daarvan is niemand gebaat bij akties waar alleen de eigenaar er wijzer van wordt.
Jan, LOBH

vrijwilligsters hard nodig. De taak van het wegloophuis is alleen de direkte emotionele opvang en huisvesting voor maximaal 3 maanden. Wie durft?

Postbus 10181
2501 HD Den Haag
Tel, 0707 - 463832

HERMANDATTITUS

Onlangs berichtte de Volks(?)krant over een onderzoek dat was gepleegd onder het personeel van de Londense politie.

Het zal nauwelijks verbazing wekken; het leeuwendeel van hen bleek zo racistisch als de pest te zijn. Hoe is dat gesteld met hun Nederlandse collega's? Wat recente voorbeeldjes.

Gehoord over de scanner in Leidschendam. Een recherche-wagen wordt gestuurd naar de Hema in winkelcentrum Leidschendam, omdat er "moeilijkheden zijn met een verslaafde". Even later melden zij zich met de mededeling dat zij een Turkse junk hebben aangetroffen. Wat ze met hem aanmoeten? Van het bureau komt de vraag of ze wat tegen hem hebben kunnen vinden. Dat blijkt niet zo te zijn. Blijkbaar heeft hij geen moeilijkheden gemaakt en zijn de papieren in orde. (Geroezemoes op de achtergrond, vanuit het bureau. "Alsjeblift niet hier naartoe, de schoonmaakploeg is al naar huis"). Dan meldt het bureau dat ze hem "maar in de Vlietlanden moeten droppen", een natuurgebied een eind uit het dorp. Antwoord van de recherche "oké we droppen hem wel ergens. De vraag blijft waar ze de jongen in die kou (het voor een graadje of drie) hebben gelaten.

Dan Leiden. Een Leidse Marokkaan parkeerde uit voorzorg zijn auto meestal om de hoek van zijn straat, omdat daar de kans op beschadigingen kleiner was. Daarbij belandde de, overigens 'keurige' wagen vaak voor hetzelfde huis, hetgeen de daarin wonende burgertrut niet zag zitten. Want daar

moest haar eigen wagen staan. Ze ging daarom naar de betrokken Marokkaan om te klagen, maar ving bot. Dan maar naar het politiebureau om hulp te vragen. Helaas voor haar is de straat geen privé-eigendom, dus de Leidse kit kon niet ingrijpen. Maarrr... ze konden wel advies geven; "Steekt u de banden eens lek of bewerk de auto met een spijker".

In Den Haag rijdt een Curaçaose jongen rond, die hard op weg is om in het Guinnessbook of Records te komen. Zelf is hij daar niet zo gelukkig mee. Hij heeft een vrij nieuwe auto en zijn papieren zijn dik in orde. Toch is hij in twee weken tijd 21 (schrijve éénentwintig) keer door de kit aangehouden voor controle.

Ook in Den Haag, ook een jongen van Curacao. In een week tijd wordt hij drie maal door dezelfde Nederlanders express bijna overreden. Gelukkig kan hij telkens op tijd opzij springen. Klagen op het kattenbureau. "Wij kunnen helaas niets voor u doen!".

Weet je nog van de vorige maand? Dat politiemensen ook maar gewone werknemers zijn, die in hun salaris worden aangetast. Of we maar solidair wilden zijn?

Heb je ook van dit soort onfrisse voorbeelden van de kit in je eigen woonplaats? Stuur ze dan op naar "De Zwarte", postbus 10233, Den Haag. Dan vullen we daar het volgende nummer mee.....

DE POLITIE VAN DEN HAAG VRAAGT VROUWEN VAN ANTILLIAANSE EN SURINAAMSE AFKOMST VOOR HET VAK VAN POLITIE-AGENTE.

De politie van Den Haag is bezig nieuw personeel te werven.

Op dit moment heeft men geen vrouwen van Antilliaanse en Surinaamse afkomst in dienst. Daarom ziet men vooral graag reacties tegemoet uit de Antilliaanse en Surinaamse bevolkingsgroep.

Dit betekent ook dat er extra aandacht zal zijn voor het slagen van de uiteindelijke kandidaten.

Zowel tijdens de studie op de politieschool als tijdens de eerste periode bij het korps zal er sprake zijn van een goede begeleiding.

WIE KOMT IN AANMERKING?

Voor iedereen die bij de politie gaat werken geldt een aantal basiseisen.

Je moet tenminste 19 jaar zijn. MAVO of een gelijkwaardige opleiding hebben en de Nederlandse nationaliteit bezitten.

Voor alle duidelijkheid: ook gehuwden komen in aanmerking.

Denk dus niet te snel dat een baan bij de politie niet voor jou is weggelegd.

BELANGSTELLING? REAGEER SNEL

De Haagse politie wil graag zo snel mogelijk reacties, want de nieuwe opleiding aan de politieschool gaat binnenkort beginnen.

Kom daarom naar de speciale informatie-avond, die gehouden wordt op dinsdag 13 december in het Bureau Voorlichting Gemeentepolitie Den Haag, Burg. Patijnlaan 35, aanvang 20.00 uur.

Op die avond kom je heel wat over het politievak te weten.

AGENTE Z/W BIJ
DE GEMEENTEPOLITIE
IN DEN HAAG.
BOEIEND VAK

DE RECHTERKANT VAN

NE

Het nadeel van een maandblad is dat het vaak wat achter de aktualiteit aan hobbelt. Maar door de enthousiaste samenwerking van de gehele regio proberen we over een tijdje twee wekelijks te gaan verschijnen, waarmee dat euvel voor een deel kan worden ondervangen.

Zo zijn er al in enkele bladen recensies verschenen van het op 18 november uitgekomen boek "De Rechterkant van Nederland". In de 'Groene Amsterdammer', in de 'Waarheid' en de 'Bluf!'. Meer landelijke bladen zijn er trouwens niet.

Het boek is belangwekkend genoeg om er ook in 'De Zwarte' wat regels aan te wijden.

De ondertitel van het boekwerkje is "een overzicht van extreem rechtse en fascistische verschijnselen in Nederland". Een kollektief van activisten uit verschillende maatschappelijke bewegingen (krakers, feministes, miljeufreaks) zijn groepsgewijs op het eigen terrein aan het spitten gegaan. Dit heeft geresulteerd in hoofdstukken over onder andere de miljeubeweging, de vredesbeweging, het racisme. Daarbij de rol van rechts Nederland, de tegenwerking (eufemisme) die mensen ondervinden of juist rechtse lieden die trachten te infiltreren.

Aan het verschil in toonzetting van de verschillende stukken is duidelijk te merken dat de groepjes los van elkaar hebben gewerkt. Waarbij wel moet worden opgemerkt, dat men na het schrijven de stukken nog als kollektief heeft doorgenomen, iets wat niet altijd even vlot verliep. Dat verschil in stijl en benaderingswijze werkt overigens niet storend.

Eén van de gebruikte bronnen was het arsenaal aan klupblaadjes dat er verschiint. De mensen zijn tijdens bezig geweest om de onfrisse handel door te spitten. 'Wij Nederland', 'Stavast', 'Het Buitenhof' en dergelijke, van respectievelijk de NVU, het OSL en DS '70.

Naast het feit dat ik me wel wat prettiger lektuur kan voorstellen, leverde het lezen ervan wat vreemde effecten op. Eén van de deelnemers vertelde "Een gevaar van het achter elkaar doorlezen van die blaadjes bleek te zijn dat je tolerantie verschuift. Soms wees iemand wat aan, waarop de anderen zeiden 'ach joh, dat valt toch wel mee'

en als er dan iemand van buiten ons klupje binnen kwam en hetzelfde las was vaak de reactie 'jezus, hoe durven ze zo iets neer te schrijven?!'".

Op die manier weet de telegroaf al jaren zijn riool-verhalen tot Gesundes Volksempfinden verheven te krijgen. Als je het maar vaak genoeg leest dan blijft er wel wat hangen.

De rol van de media komt naar voren in het hoofdstuk "Burgerlijke ongehoorzaamheid, directe actie en de verdediging van de openbare orde".

Het is te voor de hand liggend om het eerder genoemde grootste ochtendvond van Nederland als voorbeeld te nemen. Neem daarom eens de Volks(?) krant. Victor Lebesque schrijft op de dag na de ontruiming van de 'Lucky Luyk', oktober 1982, "Meteen al bij de eerste charge van de politie gaat het fout. In een regen van stenen moet de politie de vlucht nemen voor een opstormend legertje jongelui. Zijn dat krakers? Jongens in leren jekkie, sjaaltjes voor de mond gebonden, gehelmd vaak, op hoge schoenen met loden punten. Krakers of relschoppers?"

Die goede oude tijd. Maar de honden lusten natuurlijk geen brood van een dergelijk stuk slijk.

Terecht wordt er in het genoemde hoofdstuk gesteld dat "Het erop lijkt dat acties van bijvoorbeeld de kraakbeweging, de antikernenergiebeweging en van antimilitaristen alleen maar worden beoordeeld op de mate waarin er sprake is van verstoring van de openbare orde. Op de motieven, doelen en drijfveren wordt meestal niet echt ingegaan. Op deze manier versterken extreem rechts en de overheid elkaar".

En de media gaan daar verlekkerd in mee. Van Volks(?)krant tot NOS journaal.

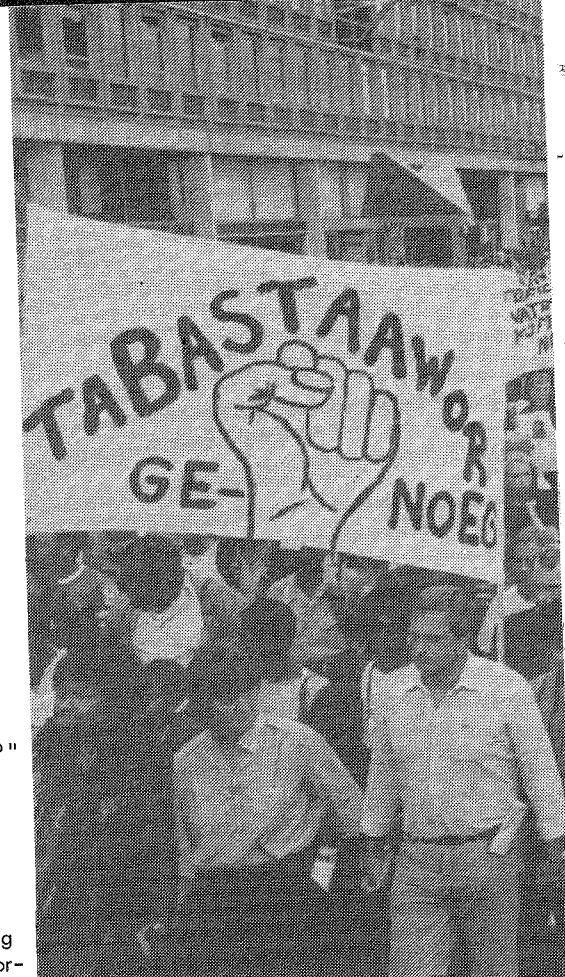
Elke aktievoerder weet ondertussen dat veel persmuskieten alleen nog op je aktie aanwezig willen zijn als je ze er tevoren van kan overtuigen dat er een flinke portie geweld los zal komen. Dat is lekker, dat willen de mensen lezen. Steeds vaker wordt er daarom slechts een seintje gegeven aan die persmensen, die wel te vertrouwen zijn.

Het boek geeft een goed overzicht van wat er aan de rechterkant krioeit. Het zet per onderwerp de feiten nog

eens op een rijtje en men tracht te analyseren. Antwoorden op vragen van strategische aard zul je er echter nauwelijks in vinden.

Aan het eind van het boek staat een overzicht (wel dertig pagina's lang) van extreem rechtse en fascistische organisaties. Kompleet met typering, literatuur, mensen die aan die klup zijn verbonden.

Buiten het feit dat je een aantal namen steeds weer ziet opduiken (de bekende advocaat voor smerige zaakjes Van Heijningen bijvoorbeeld), valt het ook op dat er een hoop lieden in voorkomen die al jarenlang, veel langer dan een minkukel als Janmaat, een positie bekleden in het parlement, in de regering zelfs. Maar goed, dat hadden we toch altijd al gedacht!

DERLAND

De binnenkant van de rechterkant

Het verhaal van een jongen uit de randstad die een paar keer naar bijeenkomsten van de centropartij en de nederlandse volksunie is geweest.

1980. Ik had een vriend in een jongeren-centrum en die had stukjes van het nederlandse jeugdfront gekregen. Via via, kwam hij te weten dat er een bijeenkomst in Arnhem zou zijn. Ik ging erheen. Ze hadden het erover wat ze zouden doen bij kraakacties. Het liep tegen koninginnedag. Er waren mensen tegen, maar veel waren er voor om dan een mars te houden. Vierling, die voorzat, was tegen omdat het misschien op geweld zou uitlopen. Konst zei dat je dat niet uit de weg moest gaan, want gevochten wordt er toch.

Ook hebben ze het gehad over een krant (de middenweg), die ze dan bij boekhandels wilden verkopen. Ze wilden die dan in België of in Duitsland laten drukken, maar nu gebeurt dat in Amsterdam.

Verder hadden ze het nog over leden en nog wat geouwehoer.

Er waren zo'n 20 à 30 mensen. Jongeren van rond de twintig; mensen van 25, 26 jaar oud; NVUers, die ook voorzaten en die ouder dan 30 waren en er waren nog wat oud NSBers.

1983. Er was een bijeenkomst van de centropartij in Krasnapolsky in Amsterdam. Ik wist dat al ver van te voren. Eerst zou het in de Jaarbeurs in Utrecht gehouden worden, maar dat was afgezegd vanwege de naam. In Krasnapolsky was het onder de naam Ecologische Beweging, een andere naam als in Utrecht. Er waren heel veel jongeren, veel skinheads, die vooral kwamen omdat ze dachten dat er wel geknokt zou worden. Na vier of vijf uur had de pers het ook door, maar de centropartij zat er toen al. Er kwamen steeds meer mensen bij, d'r was een sfeer van : er gaat wat gebeuren.

Konst, Vierling, Janmaat en de Bruyn (die schrijft boekjes vóór discriminatie) waren de voorzitters. De bijeenkomst ging volgens mij vooral om de vraag: kunnen we op deze manier en onder deze naam een bijeenkomst houden.

Buiten werd het lawaaiig. Na drie of vier uur gingen een paar mensen naar buiten en die kregen daar een paar klappen van anti-fascisten die buiten stonden. Binnen werd de boel ondergeplakt met stickers.

Aan het begin van de vergadering zei Konst: "er gaat vandaag iets gebeuren. De politiek is nu aan de jongeren. In de jaren '30 was de politiek aan mensen ouder dan 25, maar nu is het stemrecht al op 18 jaar, dus het hangt van de jongeren af. De jongeren moeten naar kampen en politiek bewust gemaakt worden van hun underdog-positie, omdat de buitenlanders de nederlandse intimideren. Gevochten moet er worden." (dat zegt hij de hele tijd).

De mensen die er waren werden opgefokt door Janmaat die zei dat: "dat linkse gespuis de publieke opinie vergiftigd door het linkse denken van de 60er-jaren. Konst vond ook nog dat ze zich moesten organiseren met het nationaal jeugdfront. En Janmaat zei dat slechte publiciteit, goeie publiciteit is, (dus) er gingen mensen naar buiten om te knokken. Ton H. werd tegengehouden door de politie. In de rest van het hotel was het ook een zootje. Mensen liepen rond te struinen en stickers te plakken. De rest van de mensen ging via de achterkant naar buiten.

Wat opvalt is dat bij de CP de grote mannen allemaal gestudeerd hebben en bij de NVU niet. Dat is een verschil, die van de CP zijn veel slimmer. Ze zeggen alles veel bedekter. De partij-propaganda spreekt aan, bijna iedereen vindt er wel wat in wat hij goed vindt. De NVU daarentegen, die gesponsord wordt door oud NSB-ers, zegt alles heel duidelijk. Je kan er voor of tegen zijn. De CP is veel onduidelijker, dat is het gevaarlijke aan hen.

*De Rechterkant van Nederland, A.F. Kollektief
SUA ISBN 90 6222 101 7 f21,-
*Fascisme Toen en Nu, Bleich en anderen
SUA ISBN 90 6222 047 9 f10,-
*Geef Fascisme geen Kans, Amsterdams Initiatief
SUA ISBN 90 6222 086 X f10,-

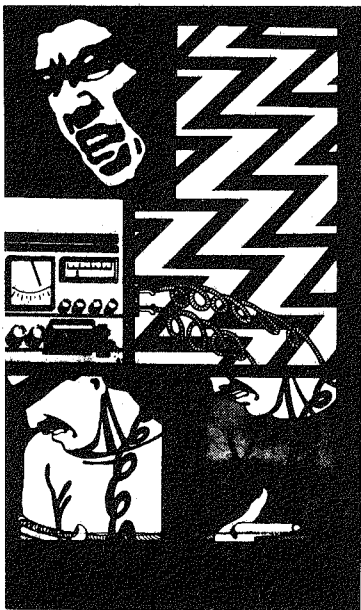
Ook zeer informatief in dit kader zijn de brochures van het Gronings Comité tegen Fascisme en Racisme.
*No 1, Werkgroep voor gezag en vrijheid; verontrust of verontrustend?
ISBN 90 6293 951 1 f2,-
*No 2, Twaalf vragen over het Oud-Strijders Legioen.
ISBN 90 6293 952 X f3,50
*No 3, Het vrouwbeeld bij extreem rechts in Nederland.
ISBN 90 6293 953 8 f5,-

Allen verkrijgbaar in de echte boekhandel!

De keuze tussen zwaard en kogel

Iraanse vluchtelingen met uitzetting bedreigd

Terwijl de nederlandse pers bol staat van de oppositie tegen het buitenlanders-beleid dat de Centruumpartij voorstaat, helpt de nederlandse rechter het Chomeini-regiem in Iran een handje, om ook de laatste gevluchte dissidenten voor het vuurpelleten te krijgen. Asielzoekers uit Iran worden op formele gronden uitgewezen naar Turkije, het eerste land waar ze op hun vlucht terecht kwamen, eenvoudig omdat de grens tussen Iran en Turkije de langste en slechtst bewaakte was. De turkse junta, vervolging van alles wat progressief is, censuur en massaprocessen leggen geen gewicht in de schaal voor de nederlandse rechter. Er zijn geen zwart-op-wit bewijzen voor het uitwijzen van Iraniërs uit Turkije, ook al spreken ooggetuigen van honderden, gedood bij de grens of direkt gevangen gezet. Wir haben es nicht gewusst.....

Op 21 december a.s. staan opnieuw 3 Iraniërs voor de rechter die uitgewezen dreigen te worden naar Turkije. Inmiddels zijn al enkele van hun landgenoten ondergedoken die in eerdere processen te horen kregen dat ze het land moesten verlaten. Ditmaal werd het proces uitgesteld in afwachting van een rapport van de VN-kommissie die een onderzoek doet naar de omstandigheden van iraanse vluchtelingen in Turkije. De uitslag hiervan is van levensbelang voor alle 27 iraniërs die inmiddels in Nederland wachten, en voor alle anderen voor wie een normaal leven in Iran niet meer mogelijk is.

Hoe dit onderzoek zal verlopen is moeilijk te voorspellen. In Turkije leven duizenden iraniërs die nooit politiek asiel gevraagd hebben, en vaak met valse paspoorten binnengekomen zijn. Een groot aantal van hen is niet gevlucht vanwege hun politieke activiteiten en de daaruit voortvloeiende vervolging door de politie van Chomeini. Vaak zijn het mensen met geld die betere zakelijke kansen hebben binnen de op westerse leest geschoeide politiek van de Turkse generaals, dan onder het orthodox-islamitische juk van Iran. Zij kopen hun bewegingsvrijheid in een land waar corruptie bij politie en ambtenarij de gewoonste zaak van de wereld is.

De overige vluchtelingen houden zich juist vanwege de politieke risico's zo stil mogelijk.

Vaak kwamen ze over de grens met het verhaal dat ze alcohol kwamen kopen, wat in Iran verboden is, en voor de turkse grenswachten heel aannemelijk. Anderen vertellen wanneer ze gepakt worden bij de grens dat ze naar het buitenland gestuurd zijn om te studeren, wat ook heel aannemelijk klinkt, sinds Chomeini in '81 alle universiteiten liet sluiten.

Wat zou de VN-kommissie kunnen ontdekken? Iraanse zakenlieden die het best naar hun zin hebben? Studenten aan de universiteiten van Ankara en Istanboel die geen strobreed in de weg gelegd wordt, omdat ze niet politiek actief zijn?(als ze dat wel waren: één boek of tijdschrift van een linkse organisatie in je bezit is in Turkije al voldoende voor vervolging). De turkse autoriteiten zullen het niet vertellen. Ze hebben een naam als democraties(!) land op te houden. Dat de handelsbetrekkingen met het Chomeini-regiem belangrijker zijn dan mensenrechten past daar niet zo best in.

Iran laat geen commissies toe, persvrijheid bestaat er niet, de ooggetuigen zwijgen over de namen, in de hoop hun levens niet in gevaar te brengen, als ze nog leven..... De suggestie alleen al dat een gevangen vluchteling iets te maken zou hebben met een politiek vluchteling in Europa, kan hem of haar direkt het leven kosten.

Om de politieke vluchtelingen uit Iran, Turkije etc. te ondersteunen en samen met hen actie te voeren is er een steungroep opgericht in Den Haag. Ze richt zich op publiciteit en actie rond de situatie in Turkije en Iran en de positie van de vluchtelingen hier, en ondersteunt daadwerkelijk de vluchtelingen bij de slopende gang langs pers, politici en rechters. De steungroep bestaat uit Turken, Koerden, Iraniërs en Nederlanders, maar er is nog veel hulp nodig van vooral nederlanders om pers en politiek te bewerken.

STEUINGROEP POLITIEKE VLUCHTELINGEN
p/a Turkse Jongeren Organisatie
Molenstraat 17
Den Haag

ACH, KON DE DELEGATIE MAAR LEZEN!

VERZET IN IRAN

Over de politieke situatie in Iran is weinig meer bekend dan dat het land in oorlog is met Irak, en een algemeen bekend schrikbeeld van het religieuze fanatisme van de machthebbers.

De perscensuur en de vrijwel gesloten grenzen laten dan ook geen vrije nieuwsgaring toe.

het Sjah-regiem

Ook onder het Sjah-regiem was er al fel verzet van zowel progressieve als religieuze groepen, dat uiteindelijk leidde tot de val van het Pahlawi-bewind en de vlucht van de Sjah.

Hoewel de meeste oppositieve groepen zich toen anti-imperialistisch noemden, waren de grootste groepen zeker niet progressief in de betekenis die wij er aan geven. De Fedayan-i Islam (strijders van de islam), al actief sinds 1945, zijn fanatieke islam-fundamentalisten, voor wie de letterlijke tekst van de Koran als enige richtsnoer geldt. Zij hebben vele aanslagen op hun naam staan op politieke en religieuze leiders en hebben met hun macht een belangrijke aanzet gegeven voor het Chomeini-regiem.

Zij werden, evenals de kommunistische (Tudeh) partij, door de SAVAK (de door de CIA en de israelische geheime dienst geschoolde geheime politie van de Sjah) vervolgt. Ook toen al was bekend dat de Sjah van de diensten van de Fedayan gebruik maakte om de linkse oppositie te elimineren.

In 1965 ontstond een progressief-islamitische stadsguerrilla, de Moedjahedien Chalk (volksstrijders). De bloedbaden die de Sjah in 1963 had laten aanrichten onder de protesterende menigten betekenden voor hen het einde van het vreedzaam protest. Ondanks het progressieve en anti-imperialistische van deze organisatie was erhier geen sprake van socialisme of streven naar een liberale democratie, zij hebben eerder een diktatuur van verlichte religieuze intellektuelen voor ogen. Nu de fundamentalisten aan de macht zijn liggen ook deze Moedjahedien voortdurend in de clinch met de regeringspartij, tot felle straatgevechten toe.

Sinds het ontslag van president Bani-Sadr in 1981 neemt de vervolging van de Moedjahedien als belangrijkste oppositiegroep toe tot een morbide arrestatie- en executiekampanje.

Naast religieuze groepen zijn nog steeds links-progressieve groepen actief in de organisatie van het verzet en de stadsguerrilla. De Fedajien Chalk is een van deze groepen, die zich behalve op Marx en Lenin baseerd op de ideeën van Mao, Ho Chi Minh en Che Guevara, en een duidelijk socialistisch ideaal voor ogen hebben.

Vergelijkbare groepen in Turkije zijn eerder in te delen bij de raden-kommunisten dan bij de Ruslandfans. Zij vinden hun aanhang vooral onder studenten en minderheidsgroepen als Koerden en Turkmensen.

De Koran is wet

De geldende wetten komen sterk overeen met de wensen van de fanatieke islam-fundamentalisten. De verkoop van alcohol is verboden. Bioscopen, gokhuizen, discotheken, nachtclubs en theaters zijn gesloten. Dansen, westerse muziek en homofilie zijn verboden. Overtredingen van de wet worden op 'islamitische' wijze bestraft met zweepslagen en steniging.

De positie van vrouwen is sinds de revolutie sterk verslechterd. Buitenshuis werken van vrouwen, vrije partnerkeuze en een andere rol in het gezin dan het huishouden en het verzorgen van de kinderen worden als een bedreiging van de maatschappelijke orde beschouwd. Men tracht deze wanorde te voorkomen door polygynie (een man mag meerdere vrouwen trouwen) en gearrangeerde huwelijken, waardoor mannen en vrouwen geen relatie aangaan op basis van eigen keuze en liefde. Er wordt ook uitsluitend gedacht in termen van heterosexuele eenheid; homosexualiteit is zondig.

Vroeger was de keus van de huwelijkspartners uitsluitend een aangelegenheid van de ouders. Het was voornamelijk de moeder, die de partners bij elkaar zocht, en de vader, die de uiteindelijke goedkeuring voor het huwelijk gaf. De pas getrouwde vrouw krijgt in haar nieuwe huis pas weer status als zij kinderen krijgt, liefst zoons. Door kinderen op te voeden met islamitische waarden, dragen vrouwen bij aan de instandhouding van de islamitische orde. De beste manier om de islam te ondermijnen is de versterking van de gezinsstructuur en het propageren van het werken buitenshuis van vrouwen, volgens de fundamentalisten. Dat is dan ook waar ze de westerse feministen van beschuldigen.

als bron van informatie diende, behalve de verhalen van iraanse en turkse vluchtelingen ook: "Het Midden-Oosten ontsluit"; Leonard C. Biegel e.a., uitg. Boom, Venture Press, nogal duur maar te leen bij de bibliotheek van De Grote Leegte.

* * België vriendelijk verz

"Militanten van ETA hebben verschillende keren mensen van VMO en van de Volksunie (extreem recht in Vlaanderen, typ) ontmoet", schreef onlangs Jean Paul Collette in Le Soir. Dezelfde dag bracht de Gazet van Antwerpen aan het licht via Ward Hulselmans, toch geen onbekende in VMO-middens, dat ETA intergemaal steunpunten zoekt bij de Vlaamse extreme linkerzijde. En de Standaard schrijft eveneens dezelfde zaterdag dat ETA vast van plan lijkt Willy Kuijpers te ontvoeren. Wie daar nog iets van snapt krijgt een tien. Is Leuven dan toch een ETA-bolwerk? Of zouden de Etxarras zwaar op stap geweest zijn op de Leuvense Oude Markt?

Toegegeven: het is niet zo eenvoudig om een klandestiene verzetsgroep als Eta in kaart te brengen. De grootste strekking, ETA-militar, kan in feite beschouwd worden als de voortzetting van de historische ETA. Het is een groep die sinds 1976 de grootste activiteit aan de dag legde en weinig dissidentie kende. Het is ook de enige ETA-vleugel die op een serieuze politieke achterban kan rekenen via een politieke partij, Herri Batasuna, goed voor ongeveer 15% van de Baskische stemmen. Dat is niet weinig. Enkele weken geleden slaagde Herri Batasuna er nog in om 80.000 aanhangers te laten opdraven in Bilbao als antwoord op de repressieve opruijrij van Felipe Gonzalez.

Daarnaast heb je dan ETA-politico militar (ETA-pm). Uit die hoek, meer dogmatisch dan ETA-m, kwam Euskadiko Eskerra ("Baskisch links"), een partij die 5 à 10% van het Baskisch electoraat achter zich heeft, maar snel weggroeide van ETA-pm en een reformistische lijn ging volgen. ETA-pm zag zich dus gespeend van een legale politieke "zuster-groep" en leidde een meer geïsoleerd bestaan.

Dit leidde tot een splitsing in februari 1982. De oude garde, "seprimos" genoemd (naar de VIIe assemblee), legde onvoorwaardelijk de wapens neer, in ruil voor klementiemaatregelen. De harde kern van ETA-pm riep echter een VIIIe assemblee bijeen en die riep op tot voortzetting van de strijd. Het betreft een kleine radicale groep bekend als de "octavos" van ETA-pm. Die groep onderging later nog maar eens een splitsing.

De drie Basken die begin november in Kontich werden aangehouden behoren tot één van de splitsingen van de octavos van ETA-pm. Een kleine, politiek geïsoleerde groep. Alle hoerageroep over de Belgische gerechtelijke instanties als zou men hiermee een belangrijke vangst hebben gedaan dient dus erg relativerend te worden.

Het is dus niet uitgesloten dat een kleine dissidente groep hiermee rake klappen krijgt, maar ETA als zodanig (ETA-militar) komt er ongeschonden van af. Ook de in de Gazet van Antwerpen aangehaalde contacten met "linkse en extreemlinkse Vlaamse organisaties" (zelfs Amnesty International en het weekblad Knack worden geciteerd) komen grotesk over, vooral als je weet dat de octavos zelfs in Baskenland geen enkele politieke invloed hebben.

De Belgische rijkswacht heeft dus enkele kleine garnaaltjes gevangen, maar blaast de zaak geweldig op en zal daar wel zijn redenen voor hebben.

persintoxicatie

Kort nadat één en ander over de arrestatie van de drie Basken in Kontich via de Gazet van Antwerpen uitlekte, bracht een afvaardiging van de Commissie van Buitenlandse Zaken van het Spaanse Congreso de los Diputados een propagandabezoek aan België met als voornaamste bedoeling de intrede van Spanje in de Europese Gemeenschap te bepleiten.

Twee socialistische parlementsleden, Manuel Medina en Carmen Solano, vergezeld van de extreemrechtse Alianza Popular-woordvoerder Luis Garcia Forcada botsten in de Belgische Kamer echter op V.U.-parlementslid Willy Kuijpers, die in de bijeengeroepen Commissie enkele zeer vervelende vragen stelde i.v.m. de schending van de mensenrechten in Baskenland.

Toeval of niet, dezelfde dag nog kreeg Kuijpers een telefoontje van iemand die beweerde te spreken namens ETA (welke ETA?) en hem met ontvoering bedreigde. Kuijpers heeft die bedreiging geen enkel ogenblik ernstig opgenomen, of tenminste, hij twijfelt er niet aan dat deze bedreiging zeker niet van Baskische kant komt. Hij zelf had namelijk enkele dagen tevoren contact gehad met de familie van de gearresteerden en beloofd om alles in het werk te stellen om uitlevering te voorkomen. Dit overigens om louter humanitaire redenen; geen mens in het Baskenland weet niet dat er op dit ogenblik massaal gefolterd wordt in de politie-kommissariaten.

Die bedreigingen aan het adres van Kuijpers, telefonisch herhaald aan de redactie van de Standaard, kunnen enkel komen van lui die er belang bij hebben een bepaalde sfeer te scheppen rond deze zaak, en in elk geval te verhinderen dat iemand het politiek zou opnemen voor de drie Basken teneinde hun uitlevering te voorkomen.

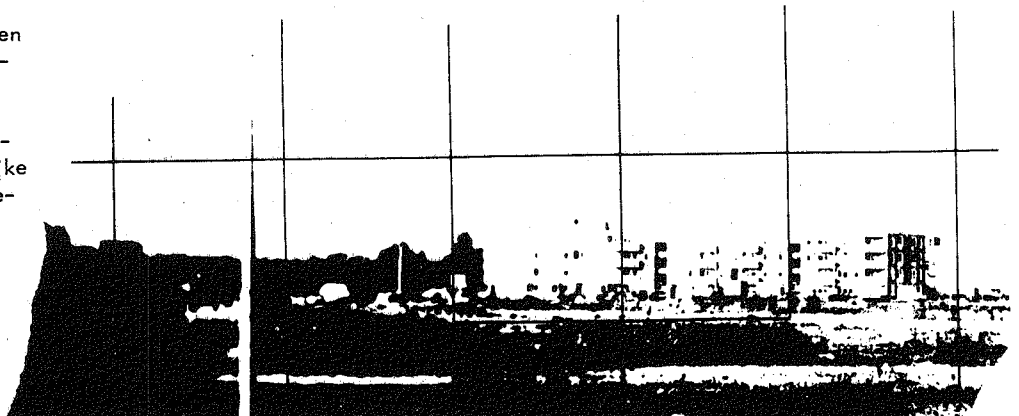
waar het om gaat

Twee van de drie gearresteerde Basken lopen het risico om te worden uitgeleverd: Arteché en Ormazá. De derde, Lopez, ontsnapt hieraan omdat hij een "Franse" Bask is en dus niet de Spaanse nationaliteit heeft.

Het is niet de eerste keer dat de Spaanse justitie aan Frankrijk of België vraagt om Basken uit te leveren. Begin 1979 leek het er heel eventjes op dat Giscard d'Estaing twee ETA-leden, Goikoetxea en Apaolaza, werkelijk zou uitleveren. Een gerechtshof in Aix-en-Provence besliste er anders over: de twee werden welliswaar van kriminele feiten beschuldigd, maar deze feiten kaderden in de politieke context van de Baskische beweging. Met de eventualiteit van een geradicaliseerd Noord-Baskisch aktivisme voor ogen bond Parijs in. Het verdikt van Aix-en-Provence (waar trouwens ook Friezen en Vlamingen hun steun betuigden met de twee Basken) kwam een maand nadat de nieuwbakken radikaal-nationalistische formatie Herri Batasuna met drie volksvertegenwoordigers haar intrede deed in het Madrileense parlement.

Nadat in 1981 liefst vier mensen door de Guardia Civil werden doodgefolterd kon er van uitleveringen uiteraard geen sprake zijn.

Parijs wilde echter de Spaanse regering niet té erg provoceren en zette de status van politiek vluchteling voor Basken uit het zuiden om in voorlopige verblijfsvergunningen, die om de drie maanden moeten worden hernieuwd. Dit had als bijkomend voordeel dat het de controle over het vluchtelingenbestand vergemakkelijkte. Maar de facto betekende het in elk geval dat de Basken min of meer veilig waren binnen de Franse staatsgrenzen, wat hevige kritiek uitlokte in Madrid.

ocht Basken uit te leveren

Het enige wat erop zat was om Spaanse Guardia Civils (in burger wel te verstaan) de grens over te sturen om daar hun taak uit te voeren. Heel wat vluchtelingen werden reeds door 'onbekenden' vermoord. Op 16 oktober 1983 'verowenen' nog maar eens twee vluchtelingen in Frans Baske nland. De moeders van de verdwenen Basken kregen sindsdien telefoontjes in de zin van "Ga het lijk van uw zoon maar zoeken, het ligt tussen Pau en Dax...".

Een derde Bask, Jose Larretxea Goni, kon op het nippertje worden gered toen de Franse gendarmerie zijn ontvoering kon verhinderen. Zijn vier kidnappers werden ingerekend en wachten thans op hun proces in de gevangenis van de Zuidfranse stad Pau. Het gaat inderdaad om vier Spaanse politieagenten in functie!

precedent

Hoewel de Belgische justitie nauwelijks gekonfronteerd werd met het Baskische vluchtelingenprobleem, volgde zij in 1981 toch het Franse voorbeeld toen Spanje uitlevering vroeg van twee in Brussel gearresteerde Basken.

Een aantal Vlaamse politici steunden diskreet het verzoek aan Gol om de twee Basken niet uit te leveren. De Basken werden veroordeeld wegens het bezit van valse papieren, maar na hun verblijf in de gevangenis van Vorst werd hen alleen verzocht zo vlug mogelijk het land te verlaten. Opmerkelijk is dat deze zaak praktisch volledig voorbij ging aan de aandacht van de pers.

Het jaar ervoor, in mei 1980, waren vier Basken gearresteerd op de luchthaven Schiphol. Zij werden prompt door de politie op een 'Iberia' vliegtuig met bestemming Madrid gezet, hoewel ze op de luchthaven al hun kleden hadden uitgetrokken om zo de aandacht te trekken van de niets begrijpende toeristen. Op 23 mei werden ze uitgeleverd aan de anti-terroristische brigade van Barajas. Tien dagen lang werden ze zwaar gefolterd door de Direccion General de Seguridad.

De getuigenis van één van hen, Kezka, verscheen in de Baskische pers:

"Ze zetten me gehurkt, staken een prop in mijn mond, deden me handboeien om zodanig dat mijn armen en benen sloeten en staken daartussen een ijzeren staaf die ze tussen twee tafels ophingen. Terwijl ik daar in deze positie hing, met het hoofd omlaag, sloegen ze me elk om de beurt met een knuppel op de voetzolen.... De foltering die het ergst aankwam was de "operatietafel" (quiروفano). Na de gebruikelijke slagen in de maag en de nierstreek lieten ze me op een tafel plaatsnemen, ik moest gaan liggen, ze hielden me met verschillenden vast. Ik huilde van de pijn. Ze sloegen me op de borst en de maag, en ook op de genitaliën".

Heel deze onwelriekende zaak kwam pas in de Nederlandse pers toen enkele maanden later Nederlandse toeristen in Baskenland werden lastig gevallen en de raad kregen weg te wezen.

Voor wat betreft de drie in Kontich gearresteerde Basken wijst alles erop dat Spanje zich niet tevreden zal stellen met een Belgische veroordeling wegens het bezit van verboden munitie.

Het gaat niet zozeer om kiappen toe te brengen aan het zgn. "ETA-terrorisme": daarvoor is de vangst te onbeduidend. En de mythe van "België als draaischijf voor het Baskische terrorisme" gaat alleen op in zoverre dat bijna iedereen, ongeacht zijn bedoelingen, in België lichte wapens op de zwarte markt kan kopen.

Maar daarmee trappen we een open deur in, en het is overigens zeer de vraag of men aan die situatie werkelijk iets wenst te gaan doen. Waar het hem wel omgaat is een precedent scheppen. Arteché en Ormazá moeten uitgeleverd worden om Frankrijk aan te zetten hetzelfde te doen.

De Spaanse regering wil geen politieke oplossing van het Baskische probleem, of liever: de Spaanse socialisten krijgen gewoon geen toestemming van het leger om een oplossing in die zin te bewerkstelligen en leggen zich

daar voorlopig bij neer. Dat bleek sinds de "socialistische" machtsovername door Felipe Gonzalez reeds duidelijk toen de PSOE in januari 1983 weigerde te onderhandelen met de gematigde Baskische nationalist (PNV) en Herri Batasuna, dat blijkt ook uit de verscherping van de repressie, de politieke processen, de dreiging om bepaalde politieke partijen buiten de wet te stellen.

De guerra sucia (smerige oorlog) tegen het Baskische nationalisme wordt ook buiten de Spaanse staatsgrenzen gevoerd. In Baskische kringen is men er steevast van overtuigd dat de Spaanse ambassades hierbij min of meer actieve rollen spelen.

De gebeurtenissen rond de drie recent aangehouden Basken in België kunnen deze moeilijk te bewijzen bewering alleen meer kracht bijzetten.

(Christian Dutoit, België)

Leuven draaischijf van

Baskisch terrorisme?

Zuidafrikaanse blanke dienstw

Tijdens verzoekprogramma's voor militairen op de Zuidafrikaanse radio valt voortdurend de uitdrukking 'Somewhere on the border' te horen. Het zijn de tekenen van een samenleving die lijdt aan oorlogspsychose.

'Somewhere on the border' is de titel van een toneelstuk dat eind november in Theater aan de Haven in première ging. Het stuk handelt over dienstplichtigen die in afwachting van hun vertrek naar de gevechtzone de militaire krijgstucht wordt bijgebracht. Door zijn directheid laat het zowel de subtiele als de keiharde kant van het militarisme zien, zodat het stuk even goed over het Nederlandse leger zou kunnen gaan. Het haalt echter nog meer de sfeer naar voren van een land in oorlog.

Het stuk wordt gespeeld door gevluchte Zuidafrikaanse dienstweigeraars. Over het toneelstuk is op de kunstpagina van veel kranten wel wat geschreven. De kritieken over het stuk vulde het merendeel van het artikel, daarom hieronder wat meer informatie over de Beweging van Zuidafrikaanse Dienstweigeraars.

Het uiterlijk vertoon dat met oorlog gepaard gaat is duidelijk aanwezig in de meeste Zuidafrikaanse steden vandaag-de-dag. Er komen veelvuldig militaire parades voor waarbij ook kadetten, militair getrainde schooljongens, meelopen. Radiostations wijden een groot gedeelte van hun programma aan verzoeknummers voor soldaten en de televisie zendt militaire parades uit. Wanneer een plaatselijk detachement soldaten terugkeert uit operationeel gebied, loopt de hele stad uit om hen te verwelkomen.

Op blanke scholen is jeugdweerbaarheid een verplicht vak en meer en meer wordt er gehamerd op burgerplichten, loyaliteit en vaderlandsliefde. De meeste Zuidafrikaanse universiteiten hebben militaire commando-eenheden, bestaande uit studenten en docenten, in het leven geroepen. Deze eenheden dienen ertoe de reservisten in voortdurende staat van paraatheid te houden en in tijden van 'burgerlijke onrust' worden ze ingezet om universitaire gebouwen te bewaken.

De sfeer is er dus niet bepaald naar dat er kritiek kan worden geuit op de militaire oorlogsvoering door Zuid-Afrika, laat staan dat men een daad stelt als dienstplichtig. Toch komen er jaarlijks zo'n drie à vierduizend rekruten niet opdagen, oftewel tien procent van de lichte. Velen van hen vluchten naar het buitenland. Ook hier in Nederland zit een groot aantal van hen. Een vreemde

situatie eigenlijk; een politiek dienstweigeraar krijgt hier politiek asyl terwijl een Nederlands politiek weigeraar 12 maanden krijgt. Zij zelf ervaren deze huichelarij ook als nogal pijnlijk. De enige manier om dit aan de kaak te stellen is telkens weer de Nederlandse betrokkenheid bij Zuid-Afrika openbaar te maken. Via het bedrijfsleven, maar ook bijvoorbeeld via de Nato zijn er nog steeds contacten met Zuid-Afrika.

De grote groep mensen die dienstweigert, maar niet naar het buitenland vlucht is gedwongen onder te duiken. Met zwart werken moeten zij in het leven zien te blijven. Als zij gepakt worden door de militaire politie wordt op hen zware druk uitgeoefend om informatie te verstrekken over de mensen die hen hebben geholpen. En nog meer wie hen tot deze daad heeft aangezet. Als men weigert de nodige informatie te geven loopt men de kans met elektroshock te worden behandeld.

Iemand die weigert in dienst van de Apartheid te vechten kan binnenkort tot acht jaar gevangenisstraf worden veroordeeld. Over de wet die dit mogelijk maakt zijn al debatten geweest in het Zuidafrikaanse parlement. Dienstweigeren is tot op heden niet erkend in Zuid-Afrika. Er bestaat ook geen vervangende dienstplicht. De huidige wetgeving, die dateert van 1974, bestraft de dienstweigeraar, het zij om ethische het zij om godsdienstige redenen, met maximaal twee jaar, uit te zitten in een militaire gevangenis. Heeft de gewetensbezwaarde zijn straf eenmaal uitgezeten dan kan hij, bij hernieuwde weigering, opnieuw worden veroordeeld en deze procedure kan zich herhalen tot het 66ste levens-

SOMEWHERE ON THE BORDER

jaar. Voor dienstweigeraars om godsdienstige redenen geldt echter een maximale straf van drie jaar.

Paradoxaal genoeg is de nieuwe wet op de dienstweigeren, waardoor gewetensbezwaarden nog zwaarder gestraft kunnen worden dan voorheen, ook bedoeld als een concessie aan vooruitstrevende blanken en dito kerken die sympathie uiten voor de dienstweigeraars. Voor het eerst in de Zuidafrikaanse geschiedenis wordt namelijk het recht op dienstweigeren uit gewetensnood erkend, maar die gewetensnood kan in de ogen van de wetsontwerpers alleen op godsdienstige gronden worden erkend.

Tijdens de vervangende dienstperiode voor de godsdienstige weigeraar dient men zich te onthouden van politiek. Politieke gewetensbezwaarden worden nog altijd niet getolereerd. De gevangenisstraf die de politiek gemotiveerde weigeraar in eerste instantie wacht (twee maal zo lang als de tota-

weigeraars

le dienstplichtige periode) is in het burgerlijk rechtboek gereserveerd voor het bestraffen van verkrachting en gewapende overvallen.

De dienstplicht geldt overigens alleen voor de blanke Zuidafrikaanders. De zwarten kunnen echter wel tot het beroepsleger toetreden.

Op dit moment zijn er drie blanke jongens die openlijk hebben uitgesproken niet in dienst te gaan uit politieke overtuiging, als aanklacht tegen het apartheidsbewind. Hun argumenten, die tijdens processen in het openbaar worden uitgesproken, hebben een reikwijdte die ver uitsteekt boven hun feitelijke aantal. Vele progressieve organisaties en kerken hebben zich verenigd om hen te steunen. Er is een nationale steungroep voor gewetensbezwaarden gevormd. Het trotseren van de oproep is hiermee geworden tot een van de meest vergaande daden tegen de militarisering van de Zuidafrikaanse maatschappij.

Peter Hathorn is één deze drie politieke weigeraars. Zijn verklaring, afgelegd voor een militaire rechtbank, is tot verboden lektuur verklaard. Omdat het opriep tot een verzet tegen de apartheid in de vorm van dienstweigering. Onder andere het volgende stond in zijn verklaring "In het Zuidafrikaanse leger dienen betekent stelling nemen in de strijd in dit land. Je komt in een situatie waarin je een bevel kunt krijgen om mensen te deporteren, of waarin je gewapend tegen stakende arbeiders moet optreden, of waarin je in zwarte woonwijken scholierenopstand moet neerslaan. . . . Ik kan mijn plicht tegenover het volk van mijn land alleen vervullen door te weigeren om in het leger te vechten".

Peter Hathorn zit op het ogenblik zijn straf uit in de centrale gevangenis van Pretoria. Er is een steungroep voor hem opgezet die een akte heeft georganiseerd om de zaak van de gewetensbezwaarden op de universiteitscampussen aan de orde te stellen.

Dienstweigeren is een belangrijk aspekt van het zich in Zuid-Afrika uitbreidende verzet tegen de Apartheid. Het leger is direkt betrokken bij het onderdrukken van protest en verzet in Zuid-Afrika. Meer dan 90.000 Zuidafrikaanse soldaten bezetten Namibië en Zuid-Angola. Mozambique en Zimbabwe, Lesotho en Botswana zijn eveneens doelwit geworden van de agressie, omdat zij de bevrijdingsbewegingen steunen. Daarom raakt dienstweigeren aan de wortels van de onderdrukking door de Apartheid, want het ondermijnt de militaire kracht van Zuid-Afrika.

Beste militaire meerderen;

Breek me de bek niet open over Rusland

In ons op democratische wijze bestuurde landje lijkt alles rechtvaardig. We hebben een berg rechten. We sterven nog niet van de armoede op de straat. We hebben geen moordcommando's en geen dodencellen. We hebben geen Siberië. Geen werk wel poen. We hebben veel inspraak. Onze rechtspraak is rechtvaardig, een dienstweigeraar krijgt 12 tot 18 maanden cel en een potentiële moordenaar als een heroïnedealer 12 maanden. Rechtvaardig.

Wij Hollanders dulden geen klassejustitie en diskriminatie. Wij hebben recht om te wonen en om te werken. Wij hebben recht op vrije meningsuiting, op staken en werkweigering. Jaja, rechten bij de vleet hier.

"Hee jij daar, wat zit je daar nu dom te lullen man! Je hebt misschien wel gelijk, maar je ziet het niet helemaal realistisch".

"Wat... ik niet realistisch? Jongen Holland is toch het paradijs op aarde. Of ben jij weer zo'n vogel die de wereld wel eens zal veranderen?".

"Nee, lulletje, kijk verdomme eens om je heen! Ik kijk om me heen, ik durf kritisch te denken en te praten. Doe je ogen eens open, kijk eens om je heen, lees de goede kranten eens! Nou, wat zie je nu?".

"Eeh... huizen & auto's, mensen & fietsen, ja, ik zie van alles".

"Weet je wat ik zie? Ik zie werklozen, duizenden. Ik zie demonstraties, ik zie krotwijken, getto's met arme lui erin. Ik zie kraakpanden ontruimen. Ik zie kapitale auto's met spekulanten erin. Ik zie fascistische spandoeken C.P. erop mijn droom binnenlopen, een hele slechte droom en ik slaap nog niet eens. Ik zie soldaten in de bajes zitten omdat ze opkwamen voor hun principes. Ik zie kernwapens met made in U.S.A. erop. Jongen... wat ik allemaal zie, zie ik totaal niet zitten, ja".

"Ach, dat soort van jullie ziet overal onheil in, grote smoelen in een op-

tocht die toch geen fuck uitmaakt. Wil je dan zo graag in Rusland zitten?".

"Daar gaan we weer, Rusland als voorbeeld. Nee, waar ik het over heb is of ons democratisch landje wel echt zo democratisch is als wij ons voorstellen".

Militaire dienst 1983;

Ik krijg strafwacht en loop hierdoor mijn avondeten mis. Helaas haalt praten niets uit, Befehl ist Befehl en ik eet maar niet!

Ik wil als soldaat zijnde ergens tegen demonstreren, in het pak dus. Dat is verboden, weigering hiervan kost je de bajes of een lichtere vrijheidsstraf of boete. Een poster ophangen die mijn mening vertolkt is verboden; dezelfde straffen gelden. Porno oké, oproepen tot een vredesmars verboden!

Ik weiger onzin te geloven over kernwapens, straffen, straffen, straffen.

Ja meneer, nee meneer! En daar ga je weer, in de houding voor een bureau waarachter een kereltje van 27 jaar zit. Kapitein der macht. "Nog één keer ja en ik geef mijn beroepskader opdracht om jou de rest van je diensttijd aan te pakken!". Meegemaakt en het mag nu eenmaal in de militaire dienst.

Opkomen voor je eigen veiligheid/gezondheid is puur strafbaar. Jaja, eerst een bevel opvolgen en als je dan dood bent dien je een beklag in. Leer maar om je medemens het graf in te schieten en met verschrikkelijke wapens om te gaan.

Ze kunnen je ongestraft diskrimineren en palen omdat je nu eenmaal laat merken geen marionet te willen zijn. Je hebt verdomme maar te doen en te luisteren naar kereltjes die zich nu eenmaal je meerderen noemen. Kots, kots, kots.

"Rusland als voorbeeld?". "Laat me a.u.b. niet lachen Nederland!".

Boskoop, Ewald
nummer 631104265

OORLOG AAN DE BUNKERS

EN NOG VEEL MEER

Op 10 mei 1940 ontvult de bus de stad met de bunkers in Katwijk en Noordwijk a.n.v. een tentoonstelling en een poel.

Op vier plaatsen regelmatig (Albani, Rotterdam, Nijmegen en Den Bosch) was de tentoonstelling te zien. De tentoonstelling was zowel een publiciteits stunt ter ondersteuning van het boek als een provocatie naar de overheid vanwege het openbaar maken van staatsgeheimen.

Het boek "Bunker in Bunkerdijk" valt in eerste instantie op door het professionele uiterlijk, de vele foto's en de leuke cartoons wat de leesbaarheid zeker ten goede komt. Daarbij is het bedrag van 10 piek zelfs voor een baanloze dus uitkeringsgerechtigde nog wel op te brengen.

Voor de inhoudelijke kant van het boek heeft Onkruit zelf een samenvatting gegeven die wij hieronder vrijwel ongewijzigd afdrucken.

Het goeie van een boek is dat het iets is wat blijft. Het is iets wat mensen er tien, twintig jaar later nog op na kunnen slaan om dingen na te kijken. Dit i. t. t. bv. de PMC-papers waar de onthullingen naar aanleiding van de aktie bij het Provinciaal Militair Commando in de van Eeghenstraat in A'dam in stonden. De PMC-papers blijven als begrip misschien wel bekend, maar de papers zelf zijn bijna nergens meer te vinden. (Het leek ons dan ook niet overdreven om enkele van de belangrijke dokumenten nog eens in dit boek af te drukken).

In het boek publiceren we natuurlijk in de eerste plaats zo veel moge-

lijk uit wat we gevonden hebben. Daarnaast leggen we onze kennis op veel terreinen vast en proberen we verbanden aan te geven. We hebben zelf een hoop gereisd van het schrijven. We hopen dat het boek stimulerend werkt.

We stellen het boek trouwens niet voor als iets wat je in één keer uitleest. We zien het meer als een bundel teksten, dokumenten, foto's enz. waarin een hoop te zoeken, te kijken en te lezen valt.

Wat is het boek, deze bundel inderdaad? Het bestaat eigenlijk uit een aantal blokken: Deel A gaat over de aktie, de voorbereiding en de uitvoering. Verder staat er een persoonlijk verhaal in getiteld "Overdenkingen over organisatie, mannelijkheid en aktie", een stuk dat van toepassing is op de hele buiten-parlementaire beweging en waarin een aantal nieuwe dogma's worden blootgelegd. Deel B is een uitgetepte en bewerkte versie van de gestolen papieren oorlogsoefening Wintex '81. Het is geklassificeerd als vertrouwelijk. Heel veel van wat de militairen in deze oefening laten gebeuren zal je terugkomen in de rest van het boek. Deel C bevat een aantal teksten met militair strategische achtergrondinformatie. Over veranderingen in de militaire en politieke strategie van de V.S. Over hoe de verschillende fronten (binnenlandse vijand, derde wereld, Oostblok) onderling samenhangen. Deel D bevat twee hoofdstukken over de meer praktische militaire oorlogsvoorbereidingen. Over de Nederlandse nucleaire wapens, over het eerste

lederkorps (de soldaten die naar de front gaan als er een front is) en de soldaten die sowieso later blijven en de wapens nu al thuis hebben liggen. Deel E is het meest uitgebreide deel van het boek. Hier beginnen de eigenlijke onthullingen. Deze gaan over hoe wij, de bevolking, de oorlog moeten ondersteunen. Over arbeidsplicht, over distributie, over noodhavens (zo is bv. gepland dat de binnenstad van Groningen oorlogshaven wordt). Het gaat over het instellen van een bureau over inremering, het in paradijzen brengen van ziekenhuizen, over de geplande massagraven, over het eten van radioactief voedsel enz.

Tot slot deel G een integrale publicatie van een landelijk oorlogsdraaiboek wat in zijn geheel is geklassificeerd als 'geheim'. Je krijgt hieruit een goed beeld hoe zij de oorlog in de bunkers voor zich zien. Hiernaast bevat het boek tussendoor nog een aantal verhalen die meer ingaan op radicalere akties, ervaringen enz. (einde citaat ONKRUIT)

Hier willen wij nog aan toevoegen dat door het hele boek heen de overeenkomsten tussen de huidige maatschappij en de oorlogsmatenschap wijzen worden aangegeven.

Toch wel moeilijk hoor een recensie schrijven over een boek dat eigenlijk een naslagwerk is. Iedereen moet het zelf in ieder geval maar gaan lezen.

DE BOM VALT OP GOUDA; FAU-GVT TOT IN DEN HAAG

SCHRIJVEN

diana ozon

DICHTER

Hij dichtte verschieten
 gelijk een kastelein
 zijn sluitingstijd
 denkt bij te lichten
 met TL-gevloek
 En
 hij weende om bloemen
 in de knop gebroken
 zodat hij immer
 wat te janken had
 (Aad)

Dit is geen kat naar de dichter, die verder op deze pagina voor het voetlicht treedt.

Nee, dit heeft betrekking op het tranelal dat bijeengestroomde dichters altijd menen te moeten aanrichten. Louter treurnis overschaduwet als van zelfsprekend iedere poëtische manifestatie.

11 november. Wapenstilstandsdag wordt in Antwerpen gevierd met een antimilitaristische ontmoeting in jongerencentrum 'KingKong'.

Waar Nederlandse actie-bijeenkomsten altijd worden overstemd door beatbands onze zuiderburen hebben nogal de neiging om wat woordkunstmakers te programmeren. Zoals die dag.....

Jonge mensen op weg naar het concertpodium. De Belgische, jonge, dichters hadden prachtige versen gekomponneerd. Over de oorlog, militairen, de bom, bloemen in de knop gebroken..... Voor mij, als buitenlandse gast, was het een reden om bij opkomst te vragen of er nog wel strijd moet zijn als er niets meer valt te lachen?

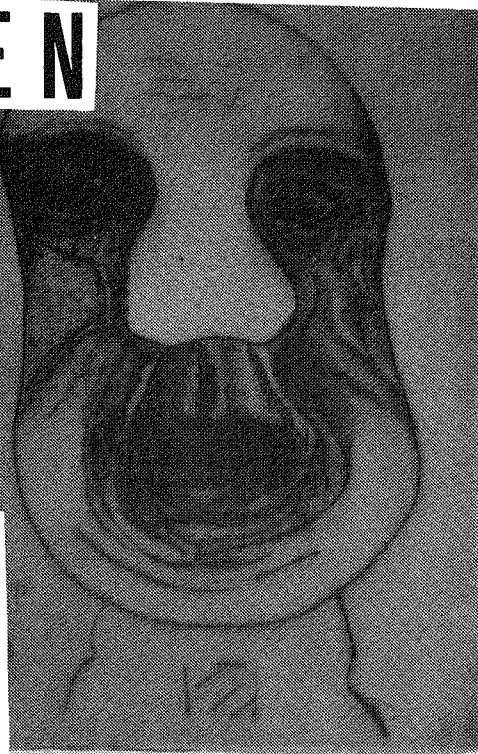
haiku

Van Arjen Knijff uit Boskoop volgen hier wat haiku's en vooral een uitleg wat dat dan wel is.

Haiku's zijn korte stukjes proza waarin het verlangen naar harmonie, naar evenwichtige verhoudingen met de omgeving tot uitdrukking komt.

Ze missen de gespletenheid die meer eigen is aan de dualistischer ingestelde westerse denkwijzen. Hun oorsprong vinden ze in Japan.

De tegenstelling geest en materie bestaat in deze opvatting niet. Strijd en dood zijn onderdeel van het leven. Haiku-dichters kijken naar de "kleine dingen" zonder pose of verwekelijking.

*de Melkdrinker
 20/20
 Diana Ozon
 1988*

In kort proza met als basisopbouw vijf-zeven-vijf lettergrepen probeert men tot het wezen van het beschouwde door te dringen en dit tegen de achtergrond vast te leggen.

En dat zijn niet altijd vrolijke of romantische uitstapjes.

Als eerste een uit Japan, van zeer lang geleden.

Draag de droefheid, al
 het verlangen van Uw hart
 over aan de wilgen

Dan een drietal van Arjen zelf, met de vermelding wanneer en waar ze zijn geschreven. Uiteraard.

Tegen al het bruin
 zij tweeën, krom en wit
 in het witte zand
 (Carcans, Frankrijk '81)

Zonnige toppen
 opnieuw worstelt de vlieg
 door beenharen
 (Pyreneeën, Frankrijk, '81)

Gelijk een zwart zwaard,
 de straal uit de spuitbus
 door glanzend glas
 (Boskoop, '81)

"Dat is niet hiero
 Maar in Cairo".
 Een bijzonder flauw aftreksel van Jules Deelders
 "Als ik mijn ogen toedoe
 Ben ik in Honolulu".
 Zal ik dan ook maar even?
 "Als je braaf zal leren
 Mag je mee naar Veere".

Diana Ozon, vooral bekend van de "Koekrandt", maar dat is voor haar verleden tijd, heeft een nieuwe bundel uit, "De Obscure Camera". Het titelgedicht handelt over die vreselijke camera's, die je overal hangen te bespioneren.

In het verleden heeft ze een vijftal bundels in eigen beheer uitgegeven, maar tegenwoordig publiceert zij via Guus Bauer, Amsterdam. Vorig jaar verscheen bij hem het werkje "Laag bij de Gronds". Dat vind ik wat sterker dan deze laatste. De gedichten daarin 'knalden' meer. Deze nieuwe lijken soms wel haastwerk. Maar ondanks dat heel goed leesbaar.

De onderwerpen zijn als van ouds, dus miljeu, werken en niet werken en het leven in de stad (Amsterdam).

Erg vervelend is de prijs; f15,- voor een kleine veertig pagina's. Het lijkt wel of er verdiend moet gaan worden. Aan de andere kant ziet het er prachtig uit voor een dichtbundel. Lay out werk à la Zwarte, dus veel foto's, teksten over foto's heen en tekeningen. Tot slot één van de stukken uit deze nieuweling, waarbij ik het niet kan laten om nog een opmerking te maken. Het rijmt wel lekker, maar het geld van de overheid wordt helemaal niet zo best verspreid. Dat bedoel ik met haastwerk.

De werkloosheid

De werkloosheid
 Wat een vindingrijkheid
 Een grote verworvenheid
 Het geld van onze overheid
 Wordt goed verspreid
 Ideale vrije tijd
 De nieuwe vrijgesteldheid
 Eindelijk vrijheid

SGREIFE

Reakties, maar vooral eigen bijdragen voor deze bladzijde naar het voorin vermelde postbusnummer.

XXXXXXXXXX

Bestormt de magazijnen en neemt wat gij nodig heeft.

Op woensdag 30 november vond er een proces plaats rond het aanplakken van een zogenaamd "Jat Bewust" affiche in het Emmauspand op de Prinsegracht in Den Haag. De winkeliersvereniging van het "Oude Centrum" drong al geruime tijd aan op strafrechtelijke vervolging. Dat het hier dus om een proefproces ging maakte de officier van justitie nog eens duidelijk. Letterlijk zei zij, dat het proces werd gevoerd om duidelijk te krijgen dat dit soort affiches de grenzen van het wettelijk toelaatbare overschreiden.

Als voorbeeld van andere, gelijksoortige pamfletten noemde zij degene die oproepen tot het illegaal aftappen of wederom aansluiten van de elektriciteit. De officier van justitie slaagde echter niet in haar opzet. Door een fout in het proces verbaal, een verkeerd huisnummer, volgde vrijspraak.

Tijdens de krisjaren, de jaren dertig, zijn eveneens proletarisch winkelen pamfletten verspreid; ook de praktijk schuwde men niet. De redenatie die achter hun pamfletten stak heeft ook nu nog geldigheid.

In 1933 verschijnt in Den Haag een manifest van een groep anarchisten, de Alarmgroep geheten. Teleurgesteld door de revolutionaire daadkracht van de arbeiders richt men zich op de snel groeiende groep van werklozen met oproepen tot directe actie. Op de pamfletten heet het "Bestorm de magazijnen en neemt wat gij nodig hebt".

Het proletariaat zou niet morgen heersen op aarde. Steeds meer mensen, zowel arbeiders als anderen, zouden uit het productieproces worden gestoten. En inderdaad werd door groepen Haagse werklozen deze leus in daden omgezet. Zij gingen de winkels binnen, vooral levensmiddelenzaken, lieten primaire benodigheden inpakken, stopten deze in grote zakken, gaven de winkeliers in overweging zich tot de sociale dienst te wenden en vertrokken. Zij kwamen niet ver. De politie greep in, er ontstonden oploopjes, discussies en arrestaties. Dat was ook de opzet.

De rechtvaardiging voor hun acties en oproepen werden niet in de eerste plaats afgedaan met een beroep op de algemene verarming van grote delen van de bevolking. De oplossing voor de crisis was dat de mensen moesten zien dat er geen crisis was. De pakhuizen en magazijnen lagen immers vol met goederen en artikelen, terwijl er gebrek was aan alles. De arbeiders alleen die de artikelen hadden gemaakt, weigerden ze te consumeren.

JAT BEWUST

**bestorm de grootwinkelbedrijven
en neem wat je nodig hebt.**

**proletarisch winkelen
neem en eet!**

De industriële revolutie had in een kwart eeuw zowel de produktietijd als de produktiekosten op een ongekende manier teruggebracht. Het beulen om in leven te blijven hoefde niet langer een noodzakelijkheid te zijn. De uitbuiting van de menselijke energie werd door de technische ontwikkelingen overbodig. Het moment dat men kon produceren naar behoefte leek toen al binnen bereik te komen. Het moment waarop de markt van vraag en aanbod in elkaar stort.

Er zijn maatschappelijke krachten die de ontwikkeling naar produktie naar behoefte proberen tegen te gaan. Het bedrijfsleven heeft geen baat bij overvloed, slechts schaarste betekent winst. Daarom is politiek verzet noodzakelijk. De techniek is hiebij onze bondgenoot, omdat zij het mogelijk maakt dat steeds minder mensen steeds meer en goedko-

per produceren. Wij moeten dan wel zelf de voorwaarde scheppen dat het geproduceerde aan iedereen ten goede komt.

Al proberen ekonomen ons de crisis, zoals is die er is, als een onontwirbaar moloch voor te stellen, de waarheid is simpel.

Als we naar de technische ontwikkelingen kijken bestaat er maar één waarheid en niet die van tientallen elkaar in de haren vliegende ekonomen. LaFargue gaf in zijn boek "Het Recht op Luiheid" (dat in 1880 uitkwam) een voorbeeld dat nu nog geldigheid heeft.

Een produkt waar voorheen, zeg tien jaar terug, nog veel handarbeid aan verricht moest worden, wordt nu grotendeels met de machine gemaakt. Het produkt wordt nu zeg tegen een vijfde van de kosten gemaakt, terwijl de verrichte arbeid een tiende van voorheen bedraagt.

**bij verder korten
op uitkeringen
en minimumlonen
en verdere stijging
van de woonlasten
word je gedwongen
te jatten om nog
redelijk te kunnen
leven.**

Je zou dan zeggen dat die vier vijfde van de produktiekosten die nu niet meer hoeven te worden gemaakt, de welvaart zullen vergroten en ook de vrije tijd van de mensen zal doen toenemen. Negen tiende van het werk hoeft immers niet meer te worden gedaan. De realiteit is anders, terwijl de grootwinkelbedrijven en warenhuizen het bewijs vormen van de vooruitgang, kunnen steeds minder mensen van die vooruitgang mee profiteren.

De enige weg uit de crisis is het probleem weer terug te brengen tot wat het is, namelijk het verdelen van de overvloed naar behoefte. Daarom, neem wat je nodig hebt. Neem de produkten die wij hebben gemaakt, waar we dus alleen al daarom Recht op hebben.

OOK DE KIT JAT BEWUST

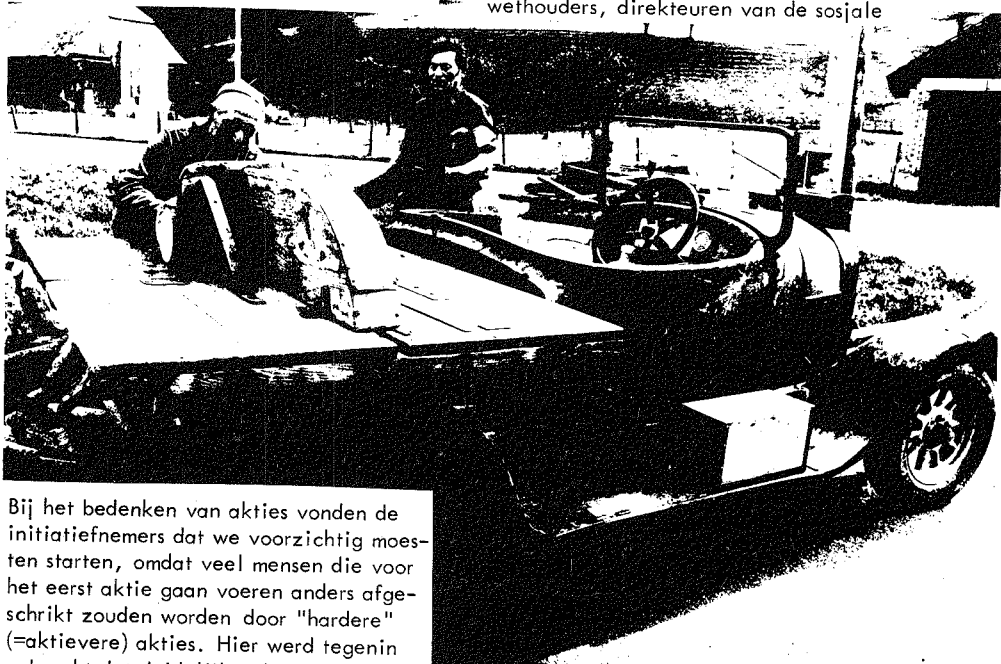
De gevolgen van de komende kortingen op smerissalarissen hebben in Leiden al de eerste wrange vruchten afgeworpen. De kit is blijkbaar begonnen d.m.v. politieel winkelen het gat in het loonzakje te dichten.

In de nacht van 16 op 17 november hield de smeris nl. twee mensen aan, die ze misschien niet geheel ten onrechte ervan verdachten geplakt te hebben. Omdat ze in eerste instantie geen plakspullen konden vinden, nam een zo'n blauwe blaag toen maar een "Zwarte" en een "Melkdoppen voor de missie" in beslag. Volgens de halve zool kon daarmee geplakt worden. Teruggeven was alleen op het buro mogelijk in ruil voor een prent wegens plakken. Afpersing dus! Omdat twee gulden altijd nog minder is dan honderd plus gezeik 'mocht' de smeris de blaadjes meenemen. De Zwarte was net een paar uur in Leiden uit.

AKTIES van uitkeringstrekkers

Begin november nodigden het Leids werkelozen Komitee, de Algemene Minder Validen Organisatie en de FNV-WAO-WW-groep de leidse uitkeringsgerechtigden uit voor een aktievergadering.

De eerste aanleiding was de 3½% korting, maar het ging ook om de gasprijsverhoging, de verslechtering van de huursubsidie, de eigen bijdrage ziektekosten. Over dat mensen met een uitkering telkens gepakt worden. Het gaat om een grote groep mensen die zich tot dan toe nauwelijks gemanifesteerd hadden in Leiden.

Bij het bedenken van akties vonden de initiatiefnemers dat we voorzichtig moesten starten, omdat veel mensen die voor het eerst aktie gaan voeren anders afschrikt zouden worden door "hardere" (=aktievare) akties. Hier werd tegenin gebracht dat duidelijke akties nodig zijn en bovendien anderen weer zouden afhaken omdat de akties niet ver genoeg gaan. Besloten werd de eerste week rustig te beginnen en de daaropvolgende weken verder te gaan.

De eerste week werden demonstratieve bezoeken gebracht aan de sosjale dienst, het energiebedrijf en het arbeidsburo. Donderdag 24 was er een aktiedag van ambtenaren in Leiden. Wij hebben die dag 's morgens en 's middags onze eisen aan het publiek gepresenteerd, ondersteund door een schilderaktie en trommels. 's Middags zijn we langs een aantal banken gegaan om aandacht te vestigen op hun enorme winsten en dat zij ten koste van o.a. de uitkeringstrekkers profiteren van de zg. "krisis".

We hebben bij die banken veel herrie gemaakt, affiesjes op de gevels geplakt en stencils uitgedeeld aan voorbijgangers. Inmiddels had ook het komitee "vrouwen in de bijstand" zich bij ons aangesloten.

De week daarna zijn er akties gevoerd samen met ambtenaren en trendvolgers. Maandag 28 november hebben we de gemeenteraad vervangen en een door ons opgestelde motie ingediend en aangenomen.

Hulpverleners hebben die week B&W een petitie aangeboden waarin konkrete voorbeelden werden gegeven over wat de gemeente zelf kon doen ten gunste van mensen met minimuminkomens.

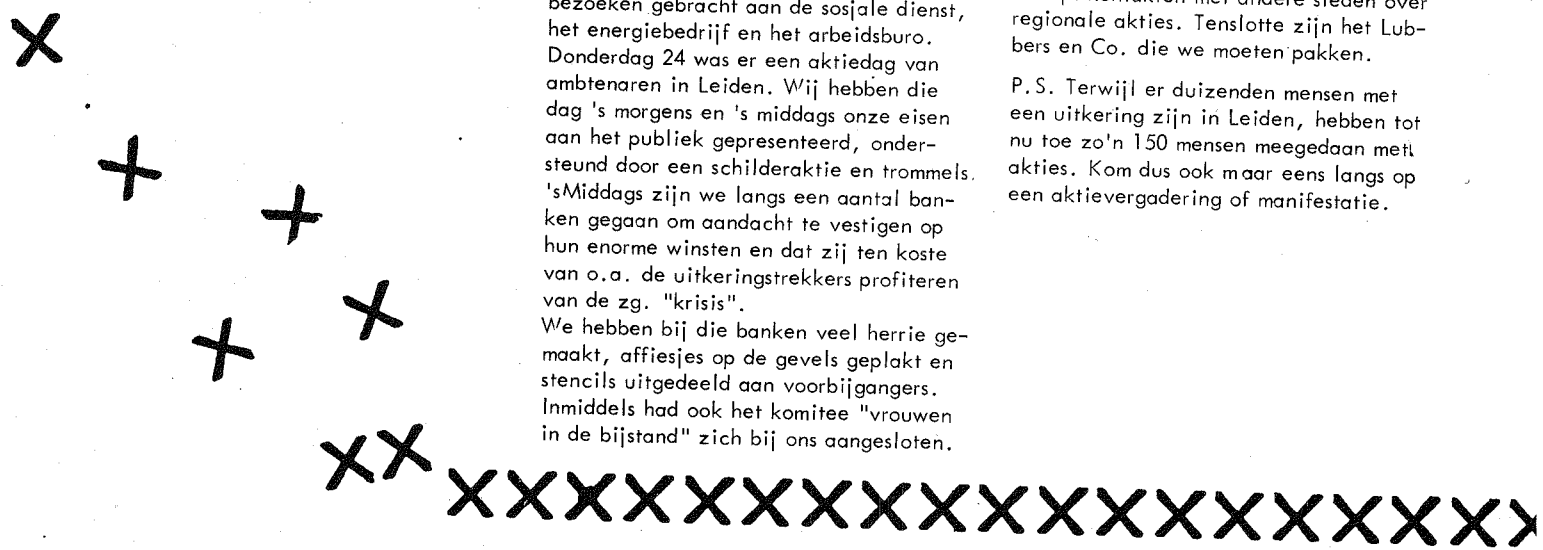
Vrijdag 16 december is er 's middags om 14.00 uur een manifestatie in het stadbouwhuis. Hier wordt als vervolg op de petitie een diskussie gehouden tussen wethouders, direktoren van de sosjale

dienst, het energiebedrijf, het GAK en het aanwezige publiek.

Elke dinsdagmiddag om 14.00 uur wordt er in de "VrolijkeArke" in de Pieterskerkchoorsteeg vergaderd over verdere akties.

Er zijn kontakten met andere steden over regionale akties. Tenslotte zijn het Lubbers en Co. die we moeten pakken.

P.S. Terwijl er duizenden mensen met een uitkering zijn in Leiden, hebben tot nu toe zo'n 150 mensen meegedaan met akties. Kom dus ook maar eens langs op een aktievergadering of manifestatie.

De strijd van het palestijnse volk is ook onze strijd. De ongeveer zou de titel van deze bijdrage moeten luiden. Maar als we de kranten moeten geloven, zou het slechts om een interne strijd binnen de verzetsbeweging gaan.

De PLO als verzameling van de strijdende onderdelen van het Palestijnse volk, ziet zich echter zelf als voorhoede in de strijd tegen het imperialisme en zionisme, een gezamenlijke strijd van alle arabische staten; een strijd die heel erg concreet wordt, waar het om het zelfbeschikingsrecht van de Palestijnen in hun eigen land gaat. Toch hebben de gebeurtenis in Bekaa vallei en de aftocht van Arafat uit Tripoli erg veel te doen met de Palestijnse bevrijdingsstrijd, een keerpunt dus binnen het anti-imperialistische anti-zionistische front. Maar zeker niet zoals de leider van het Demokraties Front binnen de PLO het in Le Monde formuleerde: "Men moet niet vergeten dat juist Al Fatah indertijd begonnen is met de gewapende strijd, in moeilijke omstandigheden en met zeer weinig middelen, toen het nog een arme organisatie was, met mensen die over niets anders beschikten dan hun moed en hun weigering zich bij de bestaande situatie neer te leggen. Op het moment is onder de kaders een zekere NOSTALGIE naar deze periode". Deze arrogante uitspraak van een van de leidende figuren binnen de PLO-beweging zegt meer over de verdedigheid binnen de PLO, wanneer we het beeld van de tientallen doden en duizenden vluchtelingen voor ogen houden, die het directe slachtoffer van deze "nostalgie" zijn geworden.

Hoe zit de PLO eigenlijk in elkaar ?

1 De Fatah is de oudste en grootste Palestijnse bevrijdingsbeweging. Haar leider Jasser Arafat is tevens ook voorzitter van de PLO. De meerderheid van Palestijnse guerrillastrijders in Libanon zijn leden van de Al Fatah. Zij controleren door hun numerieke en militaire overmacht bovendien talrijke kleine lokale groepen in vluchtelingenkampen en binnen de progressieve organisaties in Libanon. Gedurende de burgeroorlog voerde de Fatah vooral in Beiroet, in het zuidelijke deel van Mont Liban, in Zuid Libanon en in de Bekaa-vallei militaire operaties door.

2 De PLA (=Palestijns Bevrijdingsleger) bestaat uit reguliere brigades, die goed zijn opgeleid en met zware wapens zijn uitgerust. Formeel staan ze onder het kommando van de PLO; in de praktijk echter staan ze onder bevel van de regering van die landen waar ze zijn gestationeerd. De PLA-brigade Yarmuk werd in 1976 naar Libanon gestuurd en vocht voor de Syriese belangen. Na de Syriese aanval op Palestijnse en progressieve Libanezen in juni '76 kwamen delen van de PLA-brigade die onder Syriëse kommando stonden in opstand tegen deze Syriëse interventie en sloten zich aan bij Fatah-milities. Na de nederlaag werden die PLA-eenheden deels naar Irak, deels naar Egypte gestuurd.

3 FDLP (=Demokraties Front) is de tweede grote bevrijdingsbeweging; samen met Al Fatah vormt ze de meerderheid en bepaald ze de richting van de PLO, die volgens het "etappen-plan" op iedere vierkante meter Palestijnse grond die van de zionisten is afgepakt, de nationaal-demokratische macht van de Palestijnse revolutie wil vestigen. In 1968 splitste ze zich van de FPLP af en heeft een marxistisch-leninistische achtergrond. Voorzitter is Nayef Hawatmeh. De militie van de FDLP is zeer goed opgeleid en goed voorzien van wapens.

4 De FPLP (=Volksfront) met als voorzitter Georges Habasch is in het Westen vooral bekend door sabotage en vliegtuigkapingen. Het is één van de oudste Palestijnse organisaties en is de drijvende kracht van het "afwijzingsfront", dat het etappeprogramma als kapitulatie van de hand wijst. De sterke kant van de FPLP is de politieke organisatie; door de kritische opstelling tegen het etappeprogramma van de PLO geniet het een groot aanzien bij vele leden van Al Fatah.

5 FPLP-generaal kommando is gespecialiseerd in opzienbarende kommandoacties tegen Israël en beschikt daarvoor over een klein, maar zeer goed getraind leger. Aanvankelijk maakte het deel uit van het "afwijzingsfront", maar na de Syrische interventie splitste zich het kommando in tweeën. Een vleugel, onder Achmed Djeboil, sloot zich aan bij de Syrische troepen en verloor daardoor veel invloed bij de Palestijnen. De tweede vleugel onder leiding van Aboul Albas vecht onverminderd tegen de Syrische overheersing. Het vormt de militaire ruggegraat van het "afwijzingsfront".

6 ALF (= Arabisch Bevrijdings Front) is een kleine organisatie onder leiding van Abal Kayal en maakt deel uit van het "afwijzingsfront". De invloed en steun van de Iraakse Baath-partij is bekend, waardoor de ALF geen genade vindt bij de Syrische Baath-partij.

7 De Saika is een produkt van de Syrische geheime dienst, die vertegenwoordigt binnen de PLO de belangen van Syrie. Voorzitter is Zaher Muhsen. Vóór de Syrische interventie vocht de Saika uiterst provocerend tegen alles wat christelijk was in Libanon, dus ook tegen de progressieve christelijke groeperingen. Bij het begin van de Syrische interventie werd de organisatie in Libanon door de andere Palestijnse groeperingen militair verslagen en liepen vele leden over naar de Fatah. Samen met de Syrische troepen keerden de Saika-eenheden weer terug en proberen sindsdien de vluchtelingenkampen onder hun kontrôle te krijgen.

Het cruciale punt binnen de PLO is het 10-punten programma dat na eindeloze discussies slechts door een deel van de leden volledig werd geaksepteerd. Hierin was het noch het konsept van de stadia van het bevrijdingsproces, noch de leninistische grondslag van de tactiek en het compromis tot het bereiken van de revolutionaire doeleinden dat op verzet. Maar, zoals het 'afwijzingsfront' het formuleerde, het was het specifieke programma met al haar schadelijke activiteiten die juist door de gaten in dat programma konden worden gelegitimeerd, waartegen de linkse groeperingen storm liepen.

De vrijheidsstrijd van de Palestijnen moet een arabiese strijd zijn, juist omdat het een lang, kompleks en moeilijk proces zal zijn, zowel politiek als ook militair. De kritiek richt zich dan ook op het ontbreken van de aandacht voor een progressief arabies fundament, waarop de Palestijnse revolutie moet plaatsvinden.

Nauw hiermee verbonden is het meningsverschil over de noodzaak om zich te verzetten tegen de pogingen om het konflikt te sussen met alle negatieve gevolgen voor de revolutionaire beweging.

De pacificatie pogingen hebben tot doel de verschillen tussen enerzijds het imperialisme en zionisme en anderzijds de arabiese reaktionairen en bourgeoisie op te lossen om in nauw samenwerkingsverband de totale beheersing over het Palestijnse volk te verkrijgen.

Want deze oplossing zaait alleen maar grote verwarring en verdeeldheid onder de Palestijnen en progressieve arabiese krachten.

Deze fundamentele meningsverschillen vonden hun eerste neerslag in de oprichting van het "afwijzingsfront" binnen de PLO; links-radikale groeperingen tegenover de gematigde Al Fatah.

Maar nu is ook binnen Al Fatah een crisis ontstaan (hetgeen de juistheid van het "afwijzingsfront" schijnt te bevestigen). Een belangrijk deel van de basis van Al Fatah kan de door haar leiders gekozen weg niet volgen. De uittocht van de PLO uit Beiroet werd, zeker na de massamoord in de kampen Sabra en Shafilla en de daaropvolgende intimidatiecampagne tegen de achtergebleven Palestijnse vluchtelingen, door veel Palestijnen in Libanon ervaren als een "in de steek gelaten worden". Dat gevoel werd nog versterkt toen de leiding van de PLO zich vervolgens steeds meer bezighield met een uitzichtloze diplomatie dan met organisatie en bescherming van de achtergebleven bevolking. Arafat konsentreerde zich op onderhandelingen met koning Hoessein, om via het Reagan-plan een voet tussen de deur van de Amerikaanse diplomatie te verkrijgen.

De achtergebleven Palestijnen in Noord-Libanon en de Bekaa-vallei beoordeelden de situatie blijkbaar geheel anders dan de PLO-top, die vanuit Tunis opereerde.

Abou Moussa (de leider van het verzet binnen Al Fatah) was altijd een trouw Fatah-lid geweest. Sinds de opkomst van de PLO had hij bij alle belangrijke konfrontaties een vooraanstaande militaire rol gespeeld, onder meer bij de verdediging van Beiroet vorig jaar zomer. Hij bleef in Libanon en had een nauw contact met de Al Fatah-basis.

Ook bij hem en de achtergebleven Al Fatah-groepen leeft nu blijkbaar de overtuiging dat de oplossing moet worden gezocht in een versterking van de gewapende strijd en een afwijzing van de diplomatieke onderhandelingen met de imperialistische zionisten.

Want wel leverden de inspanningen van Arafat een versterking van de internationale diplomatieke positie aan de PLO op, maar in het geheel geen tastbare resultaten. De israeliese agressor staat ondertussen wel in Beiroet en de VS bedienen zich van de Begin-tactiek van vergeldingslagen vooraf.

Iedere deeloplossing in de strijd tegen

Israel moet zo wel een smerig kompromis worden.

Aanhangers van de diplomatieke weg, de pacifistische strategen uit het burgerlijke kamp, hebben het nu alleen nog maar over de dreiging van een syrische overheersing, die voordeel kan halen uit de verdeeldheid onder de Palestijnen; een nogal schamel argument, wanneer men de toenemende gebiedsuitbreidingen van Israel en de sterker wordende direkte deelname van de VS aan de gewapende strijd in Libanon voor ogen heeft.

De Bunker, ofwel de B-vleugel van de Scheveningse gevangenis, werd in 1973 gebouwd. Het complex bestaat uit de B-1, de zwaarste afdeling, de B-2 en de B-3, 3x16 cellen in totaal die dienen als eindstation van het Nederlandse gevangeniswezen. De zestien cellen per afdeling liggen in twee rijen van acht tegenover elkaar en zijn de best geïsoleerde van het land.

Per vleugel staan er steeds twee leeg, de gevangenen worden zo over de rest verdeeld dat kontakt zo moeilijk mogelijk wordt gemaakt. De muren zijn van opgespoten kunststofkorrels, waaraan je je tot bloedens toe kunt verwonden. Alles in de cellen zit vast. De cellen zijn het best te vergelijken met politiecellen. De matglazen ramen waren in het begin nog eens afgeschermd. Deze schermen werden uiteindelijk weggehaald omdat het te veel tot klaustrofobie zou leiden. Bovendien schrijft het door Nederland ondertekende verdrag "Minimum rules for prisoners" voor dat er daglicht in een cel moet kunnen komen. Matglas mag dus!

Als gevangenen niet aan sport doen en geen bezoek van buiten ontvangen (wat geldt voor de vele vreemdelingen daar), zitten ze 23 van de 24 uur per dag in de cel. Als alle mogelijkheden maximaal gebruikt kunnen worden (luchten, sport, bezoeken, telefoneren, humanist, dominee of priester) dan zitten de mensen op de B-vleugel 148 uur per week op cel. In de C-vleugel, met een "normaler" regiem, is dat 80 uur per week.

DE SITUATIE OP DE B-1 EN B-2.

Het beleid op de B-vleugel leidde begin 1983 tot twee opstanden. Een groep gevangenen van de B-1 en B-2 die daarna een rapport samenstelde om tot herziening van de geldende regels te komen, wilde een aantal verbeteringen die neerkwamen op minder isolement en meer menselijk, dus gemeenschappelijk leven.

Eén van de samenstellers: "Het gaat er niet om wie de winnaar is die uit de bus komt, alle ellende van de laatste tijd heeft aan ieder gevreten. Jullie moeten ons binnen de muren houden, maar tast niet de persoonlijkheid van de gedetineerde aan, dit is gemeengoed dat juist als basis moet fungeren tot terugkeer in de maatschappij".

In dit rapport wordt gevraagd om bv. meer spelletjes. Na veel gemor kregen ze alleen mens-ergerje-niet. Verder vroegen ze om gespreksgroepen met dominee/priester/humanist, wat volgens het

DE BUNKER

ISOLATIE FOLTER IN NEDERLAND

regelement moet maar op de B-1 en B-2 niet gebeurt. Een kookgelegenheid om het onvreembare voedsel aan te vullen, muziekapparatuur of twee vogeltjes in de cel (één vogeltje mag wel maar twee is om merkwaardige redenen verboden). Ze vragen vooral om meer gemeenschappelijk bezig zijn.

De B-vleugel kent ook een strafcel, voor bv. een plastic sleutel op cel krijg je zeven dagen, voor geld op cel vijf, voor belediging twee dagen, voor vernieling twee weken (dat lijkt me een prestatie in zo'n cel, moesten ze belonen). De mensen in de B-vleugel worden bewust gek gemaakt, een andere konklusie is niet te trekken.

Een aantal meningen van 'deskundigen' over de situatie. Gerard Mols, advocaat: "De bunker van de gevangenis te Scheveningen, waar zogenaamde vluchtgevaarlijke gedetineerden in isolatie-detentie worden geplaatst, rechtvaardigt zichzelf door de verhoging van het aantal uitbraakpogingen die ondernomen worden om zich aan de bunker te onttrekken. Het nederlands gevangenisstelsel heeft de naam humanitair te zijn, maar het enige humanitaire aspect aan de bunker is de omstandigheid dat de gedetineerden eruit kunnen ontsnappen."

Dorpman, kort geleden ad interim directeur van de scheveningse

gevangenis, en nu directeur van het penitentiair selectie centrum: "Als je mensen tot zelfmoord wil dwingen dan moet je ze in zo'n cel zetten".

Van der Goorbergh, hoofd afdeling regiemsontwikkeling van het Ministerie van Justitie (blijkbaar een van de weinige duiven tussen de havikken van dit ministerie): "Het huidige regiem is zowel voor de gedetineerden als voor het personeel een onhoudbaar regiem. Als we zo doorgaan krijgt de eskalatie een noodlottig verloop, daar ben ik zeker van."

Een psychologies rapport van een onafhankelijke deskundige over de situatie in de bunker is nooit uitgebracht. Frank van Ree, een onafhankelijk psycholoog die een boek heeft geschreven over isolatie was bereid een onderzoek naar de omstandigheden te verrichten, maar kreeg van de overheid geen toestemming om binnen te komen.

De politiek is ongeïnteresseerd. De vaste kamerkommissie van Justitie bracht 25 maart 1983 een bezoek aan de Scheveningse gevangenis, maar sloeg de B-1 en de B-2 over nadat ze van de directie had gehoord dat het er gevaarlijk was.

Op het ogenblik is er beweging. Alle B-1 en B-2-bewoners zitten bij elkaar. De B-2 is ont-

twintig of vijftig jaar achter de tralies te verdwijnen. Mensen zonder enige kans op verbetering van hun situatie. Op een willekeurige peildatum dit jaar waren er elf buitenlanders en zes Nederlanders, de laatsten langgestraften.

Over de gevangenen op de B-vleugel kan slechts beslist worden door ambtenaren op het Ministerie van Justitie, die de gedetineerden nooit zien. De beslissingen kunnen gebaseerd zijn op geheime informatie waar zelfs de advocaten niet achterkomen. Er zijn procedures geweest waarbij een rechter-commissaris, na eerst zelf de stukken te hebben ingezien de advocaten het recht ontnam om de stukken in te zien op grond waarvan over hun cliënten werd beslist. Daarvoor nemen ze, zoals het bij de balie heet, de meest 'kriminele' rechter-kommissaris.

OPSTAND

In twee gevallen in 1983, de nacht van 12 op 13 januari en de nacht van 13 op 14 maart, leidde het beleid op de B-vleugel tot een opstand. Na de opstand van januari werden 7 gevangenen overgeplaatst naar Maastricht, achtste paviljoen, en "De Rode Pannen". Die mensen zijn er momenteel beter aan toe, nu ze niet meer onder het Bunker-regiem zitten. Ze reageren na herselectie minder gek. Maar direct na de overplaatsing was dat anders. Er is iemand in Maastricht dagenlang in isolatie geplaatst in een kapotte strafcel, zonder dat een arts bij hem durfde komen, of een vertrouwensarts werd toegelaten. Eerst een kort-geding maakte er een eind aan en bracht nogmaals de Bunker in de publiciteit.

De ontsnapping van 13 maart zat smeriger in elkaar. De direktie wist dat ie werd voorbereid en dat er waarschijnlijk dynamiet binnen was. Dit is gebleken bij de strafzaak die inmiddels loopt tegen de betrokkenen bij de ontsnapping. De bewaarders hebben eindelijk durven getuigen tegen hun eigen direktie, omdat die hen bewust het risico liet lopen dat ze de lucht in gingen. De ontsnapping van maart lijkt op een gewilde provocatie van de direktie, om de noodzaak van de bunker te onderstrepen. De direktie heeft expres niet ingegrepen. Er is het risico genomen dat er doden zouden vallen onder personeel en gevangenen. Bij het personeel werd er wel wat vermoed, men was bang te werken en men deed pas dienst onder dwang die nacht. De direktie zat op veilige afstand. De ontsnapping moest voor hen een legitimatie zijn om het strenge regiem te handhaven.

DODELIJK BELEID

In april daarop hebben, als reactie op het beleid van de hoogste verantwoordelijke, drs Tulkens, drieëntwintig bewakers zich ziek gemeld. Zou meneer Tulkens, als hoofd van de direktie gevangeniswezen van Justitie, ook van de ontsnapping op de hoogte zijn geweest? De ontsnapping van januari heeft in ieder geval één dode geëist: Een gevangene die zelf lang op de B-vleugel had gezeten, en tijdens de opstand op de C-vleugel zat pleegde in de nacht van de opstand zelfmoord. Dat werd door Justitie lang geheim gehouden.

een medegevangene: "Het systeem heeft hem vermoord. Hij heeft ook maanden in de bunker gezeten en alles meegemaakt, net als ik. Het weekendverlof dat hij binnenkort zou krijgen, vergeet het maar. Paf getreiterd is die weerloze stumperd door dit onmenselijk smerige regiem hier. Hier is de direktie van Scheveningen verantwoordelijk voor".

Hans Tulkens, de hoogste beleidsambtenaar lijkt medeverantwoordelijk. Tulkens is zo goed geïnformeerd over de situatie op de B-vleugel dat hij het bezoek achter glas aan gedetineerden daar rechtvaardigt, met de argumentatie dat er geen vrouwen en kinderen op bezoek komen. Dat de betrokken gevangene, zoals hij zelf in een brief schrijft, wel een vriendin en een dochter heeft, maakt Tulkens' logica alleen maar schrijnender.

DE RECHTERS IN DEN HAAG

De gevangenen die in de Bunker zitten hebben vrijwel geen mogelijkheden om te protesteren tegen hun behandeling. De onafhankelijke rechter is niet bevoegd omdat er een aparte rechtsgang is. Wel kunnen verenigingen van gedetineerden, zoals Justa Causa, nog via de burgerlijke rechter een procedure aanspannen, als rechtspersoon, over marginale punten. De rechtsgang loopt via de scheveningse Commissie van Toezicht, daarboven staat de Centrale Raad van Advies.

De Commissie bestaat uit 8 leden, drie hiervan werken op het Haagse gerechtshof, dit zijn tevens drie van de vier leden van de beklagkommissie. Verder zitten er in: De Delftse VVD-wethouder Ir. A.B.J.M. Vos de Wael, een directeur van een hotelschool, een psychiater en een diëtiste, een vakbondsbestuurder en een directeur van een BV. Deze commissie wilde, bij monde van voorzitter Roggen, tevens vice-president van het Haagse gerechtshof, ontslag

ruimd. De B-3 heeft een andere functie, dat is de 'gekkentoren'. Er worden daar in ieder geval een heleboel mensen gek. Gekken moeten eigenlijk naar de Foba in Amsterdam, maar als daar geen plaats is, of er is niets meer aan te doen, sluiten ze je op in de B-3. Er heerst op de B-3 zogenaamd een regiem van de C-vleugel, milder dus, althans dat lijkt zo. Als ze je willen pesten zetten ze je op B-3, de mensen vinden dat vreselijk.

DE REPRESSIE VAN DE ROOY

De beerput ging pas goed open toen De Rooy als directeur met ziekteverlof ging en geen tijd meer had om zijn praktijken af te dekken. Hoewel hij verplicht was alle relevante informatie naar het Ministerie van Justitie door te spelen werd er veel achtergehouden. Er wordt nu een verbetering verwacht onder de nieuwe directeur Van Huet, alleen zit die met twee vroegere adjunct-directeuren van De Rooy opgescheept.

De B-vleugel is ontstaan het probleem van de langgestraften en mensen die nergens meer plaatsbaar zouden zijn op te lossen. De bewoners bestaan voor de meerderheid uit buitenlanders, die lang moeten zitten en daarna worden uitgeleverd aan Duitsland, Turkije of Engeland om daar nog tien,

nemen, "omdat het beklagrecht een beetje de pan uit rijst", en "Wanneer bewakers elke dag het mes op de keel kunnen krijgen, is het de commissie onmogelijk geworden de taak 'weloverwogen', met zin voor realiteit en naar geweten te vervullen", aldus de ontslagvraag.

Toch lukt het wel eens de commissie 'om' te krijgen. Zo mag volgens het interne reglement iemand maximaal één jaar op de B-vleugel zitten. De commissie wees deze eis toe, maar de directeur ging in beroep bij de Centrale Raad van Advies, een kollege van hotemetoten rond het Ministerie van Justitie met de titel 'adviseur'. De gevangene werd niet overgeplaatst omdat er geen plaats op andere afdelingen zou zijn. Via een kort geding bij de burgerlijke rechter werd plaatsing bevolen voor 8 september '83. De Cent.R.v.Advies, anders net zo langzaam als andere hogerberoeps organen, werd terugeroepen van zomerreces, en op 6 september kwam de uitspraak dat hij langer dan één jaar op de B-vleugel mag zitten.

In deze en soortgelijke zaken wijzigt men rustig twee of drie keer de reglementen om de advocaten het gras voor de voeten weg te maaien. Verstandige advocaten gaan daarom vaak geen procedure meer aan omdat de zaak er alleen maar slechter van wordt. Het 'recht' heeft weer gezegevierd!

Dit artikel kwam tot stand door eigen bronnen, het 'Bunkerbalenboek'; artikelen uit Kri van Boudewijn Chorus en René van der Velden, en een rapport van gedetineerden op de B-1 en B-2.

**Het 'Bunkerbalenboek' is uitgegeven door St. Vrijwillige Hulpv. aan (ex-) gedetineerden en de Bond van Wetsovertreders (BWO) in mei '83. Het kost 1 gulden en is verkrijgbaar bij de Stichting Vrij, Kleine Gantmanplantsoen 22, A'dam, tel: 020-262184, en bij boekhandel De Grote Leegte in Den Haag.*

**KRI is een onafhankelijk, kritisch blad over alles waarbij mensen door hun blijkbaar afwijkend gedrag met politie en justitie in aanraking komen. Veel informatie dus over bijz. strijd, politie en justitieoptreden, wetjes en regeltjes. Verschijnt 10 x per jaar, kost f22,50 per jaar, studenten f9,-, postbus 5034, 5201 GA Den Bosch.*

heeft leidschendam zijn sterke man?

In november 1980 werd Leidschendam verblijd (?) met een nieuwe burgemeester. Deze burgemeester, De Vreeze genaamd, werd er zonder inspraak van de gemeenteraad neergezet.

Waarom werd deze CDA-burgemeester aan Leidschendam opgedrongen? In de Leidschendamse gemeenteraad bestaan nogal wat bezwaren tegen de bouwlocatie Leidschendam-Nootdorp (Leino), een plan waarbij voor Den Haag zo'n 10.000 woningen moeten worden gebouwd. De opdracht voor de Vreeze luidt; "Jij moet Leino tot je laatste snik verdedigen". Iets wat hij dan ook met verve doet, en helaas is zijn laatste Leidschendamse snik nog niet angebroken. Of je nu voor of tegen Leino bent, hier is duidelijk dat de politiek de politici te grazen heeft genomen. (Zo weten ze ten minste ook eens hoe dat voelt).

Wat voor sporen heeft deze "bouw"-burgemeester tot nu toe zoal achtergelaten? Toen hij er nog niet zo lang zat, vond hij het noodzakelijk om op een katholieke feestdag een plaatselijk open jongeren centrum een muziekverbod op te leggen. In dat centrum werd toen aange toond hoe je het beste met godsdienstwaan zin en De Vreeze om kunt gaan, namelijk lekker laten lullen en je er niets van aan trekken.

Voor zijn komst naar Leidschendam was hij van september 1972 tot november 1980 burgemeester van Warmond. Vermoedelijk duren de festiviteiten rond zijn vertrek in Warmond nog steeds voort. Sinds hij burgemeester van Leidschendam is, wordt er daar volop gebouwd door het bedrijf Panagro (ook wel Nebo) uit.... Warmond. Benieuwd wie de verbouwingen voor de burgemeester uitvoert en betaalt?

Vorige maand werd er in Leidschendam een jongeren centrum, gebouwd door Panagro, voor drie weekends gesloten. Deze maatregel werd door De Vreeze genomen met voorbijgaan aan de wethouder, de politie en het bestuur van het centrum (Cobra). Deze mensen vernamen van de sluiting toen het een voldongen feit was.

Ook zo'n dikke maand geleden, hij begint op dreef te komen, deed een gemeenteraadslid het voorstel om de verhoging van de salarissen van B&W en gemeenteraadsliden achterwege te laten. Dit werd door De Vreeze afgedaan met de opmerking "het gaat hier helemaal niet om een extra verhoging, maar om een correctie van het gestegen loon- en prijspeil".

Bij deze opmerking sloten de andere zakkenvullers zich zwijgend (inwendig juichend) aan. Hetzelfde gemeenteraadslid had eerder in dit jaar een betoog proberen te houden tegen de aanschaf van 55 nieuwe politiepistolen. Dit betoog, dat in de gemeenteraad werd gehouden, werd door De Vreeze afgebroken met de opmerking "Mijnheer Bergman, ik heb u al eerder gezegd dat u niet weet waar u over praat. Wilt u dus uw mond houden". En de zielepoot hield verder ook zijn mond dicht.

Bravo voor dit krachtig optreden van de zeer gewaardeerde burgemeester.

Naar aanleiding van zijn uitspraak over de salarisverhoging, wilden een paar mensen de burgemeester interviewen. (Voor het huiskrantje van een jongeren centrum) Zijn reactie hierop was "Ik wil overal over praten maar niet daarover". Het interview is aan de hand van wel toegestane vragen toch doorgegaan. Enkele markante uitspraken van de leidschendamse Khomeiny..... (mocht je een meer passende naam weter vul dan maar op de puntjes in)

Over het regeringsbeleid inzake inleveren "Ik moet ook inleveren (zie boven, f1999,- bruto per jaar salarisverhoging) maar ik sta recht achter dit kabinet, dat probeert orde op zaken te stellen". Over de sluitingstijden van uitgaansgelegenheden in Leidschendam "Ik vind dat de sluitingstijd op 24.00 uur moet worden gesteld, iedereen krijgt dan een ontheffing tot 1 uur. Als er iets gebeurd kan ik deze ontheffing onmiddellijk in trekken". Nog even en dan voert hij de spertijd in. Over sollicitatieplicht voor werklozen "Ik vind dat mensen boven de vijftig jaar hiervan moeten worden ontheven, die krijgen toch geen baan meer. Voor mensen die jonger zijn moet deze sollicitatieplicht blijven bestaan, dat houdt de belangstelling vast" (800.000 werklozen wat een lachertje).

Wil je ook zo'n markante persoonlijkheid als eerste burger in je gemeente? Schrijf een briefje aan het leidschendamse gemeentehuis en neem hem asjeblijft mee. Of kijk op de eerste donderdag van de maand tussen het grof vuil, waarschijnlijk staat hij daar wel tussen. (Zelfs de gemeentereiniging laat hem staan)

beste A.

Het krantestukje, een knipsel, als kop, weinig woorden, veel suggestie, het denkbeeld van een journalist die zijn oor niet te luisteren heeft gelegd en zijn eigen denkbeeld weergeeft dat woede tegen macht en rijkdom preekt.

Het verhaal is vanzelfsprekend: 1977 was mijn 1984, een Orwelliaanse wereld, waarin ik leefde onder de bezetting van een multinational militair industrieel kompleks. Ik wist me geen houding te geven, zoekend naar een vorm waarin ik me kan los worstelen uit de hel die iedere ochtend op anecdotische wijze werd gepreekt, uitgeschilderd in vele pittoreske details door de ochtendbladen, links en rechts.

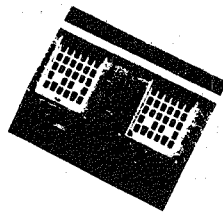
De beelden van oorlogen, menselijk kannibalisme, oprijzend tussen het beeld van de Honger, dat zich vergaapt aan doorgedraaide groenten en fruit, boterbergen. De moderne kunst, abstract schreeuwende kleuren, die de aantrekkelijkheid verhogen van het geplastificeerde voedsel, zeer geraffineerde zoethoudertjes, massaal gebruik van het zo bevrijdende Librium. En in deze bezette wereld moest ik gemotiveerd werk zoeken, daar waar geen greintje motivatie kon groeien, groeide alleen maar een onmachtig verzet, de wil mezelf niet te verliezen in een toneelspel dat van me werd geëist: te doen alsof er geen vuiltje aan de lucht was, schuilen onder de paraplu van de publieke opinie.

Het gezegde: "HET" is altijd zo geweest, "HET" zal altijd zo blijven, sprak me niet aan, ademde te veel ongelooft. De jacht van 6000 politie- en legmensen op kerstavond '76 in Duitsland op enkele mensen, die hun eigenwaarde niet wilden verliezen, maakte een ongekend gevoel in me los.

Die emotionele gevoelens waren de aanleiding om het "geweld" als verschijnsel op zich te gaan bestuderen. In pamfletten met harde woorden over strijd en verzet las ik tussen de regels door over het gevoel, gevangen, opdringend. In boeken las ik over het geweld dat goedgekeurd wordt als het door de overwinnaar wordt gebruikt, afgekeurd in geval van verlies, een gevoel dat me wel aansprak.

ANARCHISTISCH STENCILLEN

Twee mensen in Delft willen tegen kostprijs 'anarchistisch' werk stencillen. Voor prijsopgaaf en verdere informatie: P-Side anarchistisch stencilwerk, postbus 168, 2300 AD Leiden, tel 070 - 121237 (na 18.00 uur).

Gebogen over het onderwerp ging ik mee bewegen in een vicieuze cirkelbeweging, waarin ik steeds meer tot de kern van de zaak kwam: daar waar geen vraag, geen twijfel meer bestond, kwam ik tot het besluit, mensen te behandelen zoals ik zelf behandeld wil worden. Als ik over mensen heen loop, ze te kort doe, ze pijn doe, wil ik ook het liefste dat die mensen hoe dan ook aangeven, in welke onmachtige vorm dan ook maar dat ik ze pijn heb gedaan. Pijn doe. Als ik ze dat ga beletten oefen ik macht over ze uit. Een onmachtige macht die geen basis vormt om samen te leven. Te leven.

En in één avond, een wild-dromende nacht vond ik het gekke, fantastische idee dat een doodziek organisme genezing kan vinden door het opnemen van een duizendvoudige verdunning van het gif dat in zijn extreme vorm het leven bedreigt. De vele duizendvoudige verdunning van het uitzinnige geweld waarin onze samenleving vergiftigd wordt kan als katalysator werkend, de natuurlijke geneeskraften opwekken en afweermechanismen in werking zetten totdat genezing volgt.

Het sterkste voelde ik de noodzaak vorm te geven aan mijn onmacht, en die onmacht terug te brengen naar de macht, zodat de slang zich in de staart bijt vanuit de liefdesrelatie tot mensen, de natuur, het menselijke ideaal: god.

De macht van autoriteiten, van mensen met kapitaal kan niet bogen op natuurlijk gezag, respect verdienen. Die macht heeft zich gevestigd op een afweershouding, tegenover verzet, uitsluiting gesteld, straf voor degenen die deze houding willen doorbreken, die hun eigen onderworpenheid doorbreken en willen communiceren, medeverantwoordelijkheid willen dragen voor onze vorm van samenleven. Ik zoek naar een "alternatief" voor deze door geweld verzichte samenleving, een alternatieve vorm van samenleven, die tot nu toe nog niet tot een eigen volwassen vorm is gekomen, omdat het voortdurend ingepakt en op subtiele wijze gevervormd wordt door de bestaande samenleving die omsluit en opsluit.

Tot het alternatief, de nieuwe vorm van leven en samenleven, zo sterk, eigen is geworden dat ze niet meer kan leven in de schoot van deze materiële maatschappij. En dan dus gebaard wordt, geboren. Elke dag is een dag in verwachting, een eerste scheppingsdag.

Het vuur dat ik gebruikte gebruikte mij. Het vuur zit niet stil, vernietigt, scheidt en onderhoudt de warme aanwezigheid van het ideaal dat helemaal niet zo ver van ons af staat, integendeel als een vuurtje in ons brandt.

De ideale vorm van samenleven waarin leiders/sters groeien, een natuurlijk gezag opbouwen, niet gevestigd op uiterlijke vormen, maar op innerlijke kracht. Respekt verdienen op grond van de door hen aangeleerde sociale vaardigheden, de rijke erfenis van een interesse, die op zich al communiceert. Leiding van hen die beseffen, het bewustzijn uitstralen dat persoonlijke rijkdom de rijkdom van het samenleven is.

Camilo Torres schrijft daar heel mooi over.

Zo kwam ik ertoe om in het ABC brand te stichten. Een herenhuis, tot kantoor verbouwd, bureauzaaltjes, waarin elk bureau een BV diende. BV's die de winst optimaliseren, winst gemaakt op huisvesting van medemensen, vele nieuwbouwstraten lang in Arnhem Zuid, kantoren en bedrijfsruimten.

BV's om op handige wijze met de wet te goochelen, om kronkelend in de vreemdste constructie de buit binnen te halen. Het was een ABC-werkje: één raampje was expres in de algehele beveiliging vergeten. Ik mocht naar binnen, de ceremonie van het ABCtorium voltrokken.

In de katholieke kerk is dit een inwijdingsceremonie. De bisschop (in dit geval st. Nicolaas) schrijft met zijn staf in de vorm van een Andreas kruis (X) het griekse en latijnse alfabet in de as op de grond uitgestrooid. De betekenis van deze ceremonie is dat de gelovigen worden herinnerd aan de éénheid van de oosterse en westerse kerken, die hoewel afwijkend in rituelen, dezelfde geloofsleer belijden.

Nu dat doen we in de grond van ons hart allemaal.

De brand richtte veel rookschade aan, vanwege de synthetische vloerbedekking, ook de radio-actieve brandmelder zorgde voor hypermoderne moeilijkheden.

Eén jaar later werd een van de directeurs van ABC uit zijn functie onthouden; hij had als makelaar zelf huizen aangekocht en verkocht, en dat mag niet!

Nico L. "De Koepel", Arnhem.

GOUDA PLAKT VRIJ

In april 1981 hebben wij, met een aantal mensen een plakactie in Gouda gehouden om een proefproces uit te lokken tegen de algemene politieverordening. Aanplakken is een vorm van vrije meningsuiting, een recht dat vastligt in het verdrag van Rome en de grondwet (artikel 7). Maar in artikel 6 en 7 (toeval?) van de apv wordt het gebruik van dit recht onmogelijk gemaakt. Omdat er in Gouda al helemaal geen openbare plakplaatsen zijn, hebben we zelf een aantal voor aanplakken geschikte plekken uitgezocht. Dit waren schuttingen, dichtgetimmerde slooppanden, meterkasten e.d.

Het plakken gebeurde op een tijdstip dat we wel opgepakt moesten worden door de kit. En niet lang daarna zagen we elkaar dan ook terug op het bureau. Hier probeerden ze ons nog even uit door ons te bevelen onze zakken leeg te maken nog voordat we voorgeleid waren en in hechtenis genomen. Dit werd natuurlijk gewetigerd. Na verhoor werden we nog een uurtje vast gehouden in de tiggerkooi. Met een procesverbaal konden we daarna weer gaan.

In november '81 zijn we toen voorgekomen. De rechter "toonde begrip voor ons standpunt", maar aan de apv kon hij niets doen. Ondertussen vergat hij ons nog even het recht van het laatste woord te geven en veroordeelde ons tot f51,- boete oftewel twee dagen hechtenis. We konden dus in hoger beroep.

Nu, twee jaar later, moeten we weer het recht "ondergaan". Als advocaat hebben we nu iemand uit Maastricht die twee jaar geleden een soortgelijk proces voor twee psp-ers heeft gedaan. Toen is er vrijspraak gegeven.

Wij zijn nu benieuwd wat de gevolgen zijn voor de goudse apv als wij worden vrijgesproken. Want hoe kan een apv blijven bestaan als de rechter je vrijspreekt van de daarin verboden handelingen. Of is het recht dan toch echt zo krom?

HOMOSEXUALITEIT EN OQ

Maar dan wel oprecht, want al die heterotypes die het zo leuk vinden om te doen dat ze homoseksualiteit zo prachtig vinden en dat ze het zo goed met homo's kunnen vinden, met andere woorden dat ze wat dat betreft niet discrimineren, terwijl ze domweg zonder meer hetero zijn en als ze écht met homoseksualiteit in aanraking komen ineens heel erg nodig iets anders moeten, kunnen zich wat mij betreft beter door de plee spoelen.

Analoog hieraan wemelt het overal ook van de mannen, die denken dat ze zich door af te wassen en te koken en dergelijke de titel van geëmancipeerde man kunnen aanmatigten te gebruiken.

Het is dus wel heel fijn op zich dat deze types je niet het recht bestrijden om homo te zijn, maar verder is het wel oerend jammer dat je daartoe als je in hun omgeving bevindt, geen kans krijgt, tenzij je je ertoe wenst te verlagen een karikatuur uit te beelden. Het kan natuurlijk ook helemaal niet dat mensen die denken dat ze hetero zijn en zich zo als af beschouwen homoseksualiteit aksepteren, want wat doen ze, ze onderdrukken de homoseksualiteit in zichzelf. En wat je in jezelf onderdrukt bij een ander aksepteren, dat lijkt me ondoenlijk, als je tenminste oprecht wil blijven.

Nou ja, maakt het uit, ik wil gewoon lekker wel homo zijn en beschouw het ook als iets maatschappelijk onontkoombars, aangezien het de enige echte methode is om me duidelijk te uiten als zijnde tegen de nog altijd algemeen geldende heteronorm. Daarom vind ik het eigenlijk ook wel een beetje raar als mensen, die anarchisties zijn of zo wel voortdurend lopen te benadrukken dat ze hetero zijn. Dat is een beetje tegen een kernoorlog zijn maar wel raketten plaatsen.

Je hebt zo van die jongens, die zeggen, dan dat ze niet van jongens kunnen houden. Nou, volgens mij kunnen ze dat best, ze doen het alleen niet, het is natuurlijk ook geen koud kunstje, als je je hele leven bent grootgebracht met het idee dat jongens van meisjes houden en andersom, maar ja, daar moet je toch met een beetje wil vanaf kunnen komen. Ja, die wil dus. Dat zal het wel zijn.

Ik ben ertegen om iemand die denkt dat hij alleen maar hetero kan zijn in die waan te laten en zo te behandelen. Dat doen is toch in weze een soort minachting. Dat is ook wat hierboven staat OQ, dat zou ik tegen iedereen willen zeggen. Homoseksualiteit is in jou! In jullie allemaal! Wat je ermee doet moet je zelf weten, maar als je maar weet, dat het in je zit. Ik zou zeggen, onderzoek het, exploreer het. Grote kans dat je er veel plezier aan beleeft en anders kan je altijd weer gewoon ophouden, maar dan weet je in ieder geval ietsje meer van waarover je het nou eigenlijk hebt.

Doeg

PS. Denk hier en daar maar "volgens mij" erbij ofzo als het een tikje te absoluut overkomt.

VREDESKAMP

Na de 29e oktober, de grote vredesdemonstratie, begint het verzet zich eindelijk op direct verzet te richten. Als een van de uitvalsbases voor verzet is het aktiekamp Woensdrecht opgericht.

Veel groepen uit ver

Veel groepen uit verschillende steden zijn al betrokken bij het kamp. In Den Haag is nu ook een groep mensen ermee bezig. Het belangrijkste nu is een haags onderkomen voor de winter op het kamp te maken. Hiervoor wordt op 21 december een "bouwpakket" in elkaar gezet.

Iedereen is dan welkom om te komen helpen. De grote manifestatiezaal in de Blauwe Aanslag op Buitenvoort 214 wordt dan als werkplaats gebruikt vanaf een uur 's midda

uur 's middags. Graag eigen gereedschap meenemen zoals hamers, nijptangen, zagen, kwasten, etc.

's Avonds is er een vergadering in Emmaus, aan de Prinsengracht 36, hoe we dit kamp vanuit Den Haag gaan be-

mensen en worden er ideeën gemaakt voor directe acties.

Om de bouwkosten te dekken kun je geld overmaken op rekeningnummer 871036819, Algemene Spaarbank Nederland, ten name van Emmaus Den Haag, onder vermelding van "Woensdrecht"

boskoop

Boekhandel "De Vijfde Kolonne"
Nieuwstraat 18
Open: 19-21 uur vrijdags
11-16 uur zaterdags
Tevens, vrijdags tijdens openingsuren,
kraakspreekuur.

Drukkerij/uitgeverij "Macula"
Nieuwstraat 26
tel 4381 & 6079

Boskoops Anti-Fascisme Komitee
p/a Zuidkade 114

delft

Kraakaktiecafé, Voorstraat 78
spreekuur 21-22 uur maandag

Vrouwenhuis
Molslaan 46, tel 126511
dinsdagavond vrouwenkaffee

Blijf van mijn lijf
Postbus 3267, tel 124501

Vrouwen tegen seksueel geweld
postbus 3293

Vrouwen hulp telefoon, 146110

DADM + Misfits
Boekhandel en platen/cassettes
Nieuwe Langedijk 67-69

Muurkrant postbus 3218

Stadskrant "Blauwdruk" postbus 3249

Werklozen Aktie Komitee (WAK)
tel 145798

leiden

Infowinkel Alarm
Lokhorststraat 25

Boekwinkel Manifest
Hoogl Kerkgracht 4, tel 125691

Feministische boekhandel Gaia
P.kerkchoorsteeg 1, tel 143684

Ziekenboek, Noordeinde 2a

Kraakbond (bij het KWJ op dinsdag)
Koppenhinksteeg 2, tel 121139
17-19 uur

gouda

Kraakspreekuur, vrijdagmiddag
Raam 101

zoetermeer

Persburo buitenlanders
Postbus 294, 2700 AG

den haag

WAF/sollisiteek
Stationsweg 102, tel 896230

Haags advocatenkollektief
Bazarstraat 35, tel 457300
spreekuur op di&da, 16-17 uur

Advocatenkollektief Vaillantlaan
Vaillantlaan 302/304, tel 888500

Haagse wetwinkel
(gratis juridische adviezen)
Hoefkade 542, tel 803716 ma 19-21 uur

Buro voor rechtshulp (gratis juridisch advies en toewijzing advocaten).
ma, di, do & vr 9.30-12 uur
Javastraat 52, tel 639905

Sosjale Joenit (aktie, hulp & infocentrum voor jongeren in krisissituaties)
Juf Idastraat 10, tel 655930
idem: zwartrijdersbond
idem: dienstweigerspreekuur wo 20-22 u.

Buitenom 216 voor:
koffiehuis/eetkaffee 'Blau'
wo t/m zo 16-20 uur
boekhandel 'De Grote Leegte'
dezelfde dagen & tijden
drukkerij 'De Bijstand'

Kraaksprekuren
vr 'De Grote Leegte' (zie boven)
wo 19-21 uur 'Het Brullende Breekijzer'

Kraakcafé 'Het Brullende Breekijzer'
Lutherse Burgwal 1
wo t/m zo vanaf 22 uur

Vrouwenhuis/boekhandel 'Trix'
Anna Palownastraat 35

Boekhandel 'De Rooie Hond'
W. de Withstraat 35, tel 648861

Emmaus rommelmarkten (opbrengst voor groepen in binnen en buitenland)
Prinsegracht 36, tel 639273

Haags Initiatief
meldkamer fascisme/diskriminatie
tel 468810 overdag
tel 604402 's avonds

Uitjebol, zelf gemaakte kleding
Stootjekop, koffieshop
Boekhorststraat 121
('s maandags gesloten)

leidschendam

Leidschendam Initiatief tegen Racisme,
Fascisme en diskriminatie,
postbus 89

bij de kachel weg

OORLOGSVOORBEREIDING

De Onkruit-tentoonstelling van de Bunkerbuit over 'civiele verdediging' en oorlogsvoorbereiding is te bestellen via postbus 14688, Amsterdam, tel 020 761773. Een tentoonstelling voor Den Haag wordt al voorbereid. Het bestaat uit 66 panelen en videofilms.

STEUNFONDS TOTAALWEIGERAARS

Er lopen inmiddels heel wat jongens rond die willen totaalweigeren en dus niet op komen draven als ze worden opgeroepen. In afwachting van de nieuwe totaalweigerwet worden er echter nauwelijks mensen actief gezocht. Een aantal mensen die zo rondlopen zitten ondertussen in de moeilijkheden omdat hun uitkering alvast maar is stopgezet. Om deze totaalweigeraars te ondersteunen is er een fonds opgezet. Als je nog wat kan missen stort dan een bijdrage op giro 3117620, t.n.v. R. Schippers te Arnhem.

3 JAAR BLAUWE AANSLAG

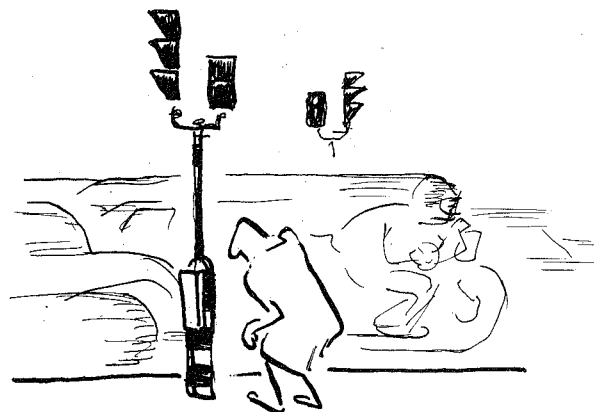
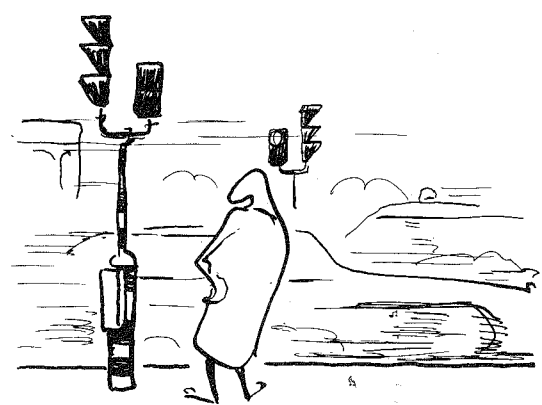
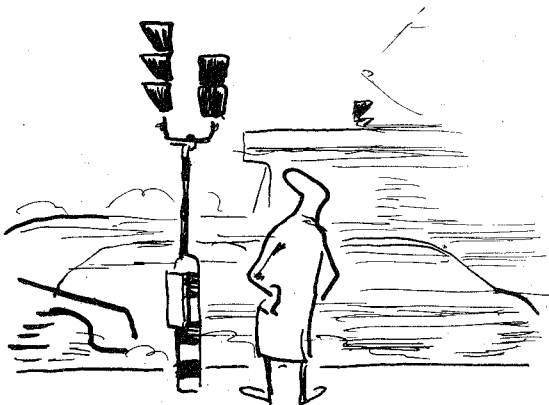
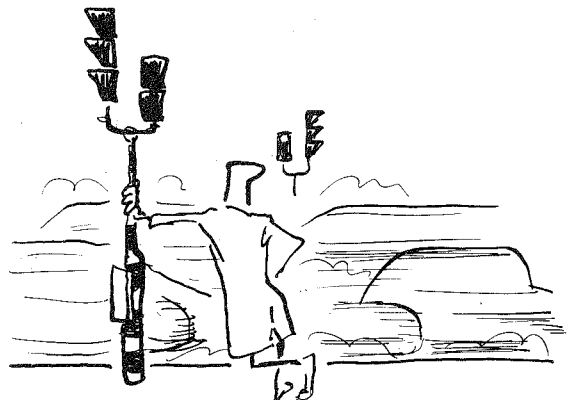
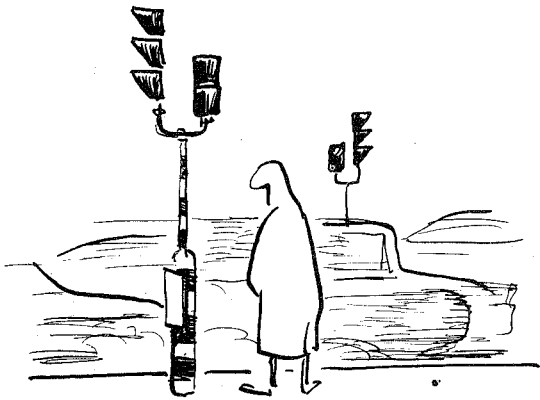
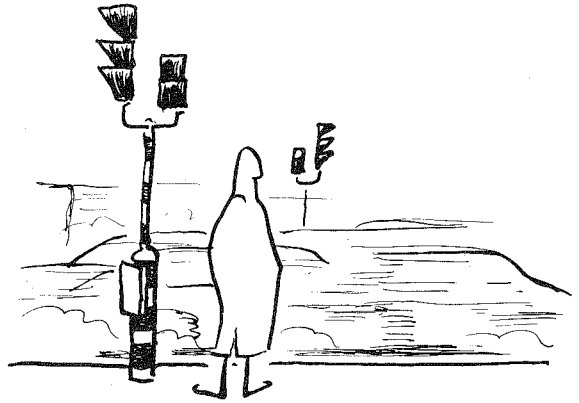
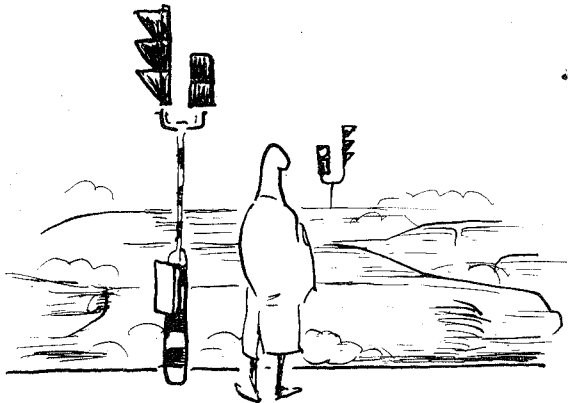
In december is het drie jaar geleden dat het voormalige belastingkantoor aan het Buitenom in Den Haag werd gekraakt. Daarom is het op de 17e feest. Het begint 'smorgens om 11 uur. Dan zijn er films, foto's en video's te zien in koffiehuis 'Blau' over de Aanslag en dingen die ermee te maken hebben. Daar zijn ook de gehele dag drankjes en hapjes te verkrijgen. 's Avonds om 7 uur gaat de grote zaal open. In de loop van de avond zullen daar drie bands optreden. In de kantine onder de grote zaal is er gelegenheid om zelf muziek te maken, gedichten voor te dragen enz. De toegang van alles is gratis, maar kom er op tijd, want om twaalf uur gaat de deur dicht.

- Contributie f10,- per maand
 - Dek je in tegen risico's als:
 - beoogde verhoging van boete (f40,-)
 - Inzet van extra controleurs
 - Vermeerdering van het aantal zones
 - Jaarlijks te grote prijsverhoging
- HZB, p/a Juf Idastraat 10 Den Haag.

Richt in je eigen woonplaats ook een zwartrijdersbond op!!

LUBBONOMICS : de rol van de overheid

OPRUIMEN

MANIFEST AAN ALLE ARBEIDERS

Crisis? Onzin, leugen en verraad!

Crisis is een modewoord geworden, een woord, dat voor elk toepasselijk is en waar elk zich op kan beroepen. De werkelijkheid is, dat er van alle levensmiddelen en verbruiksartikelen zooveel in voorraad is, dat niemand gebrek behoeft te lijden.

Crisis?

Zeker het kapitalisme is in moeilijkheden geraakt, dat is alles. En deze moeilijkheden tracht men natuurlijk zooals altijd af te wentelen op de ruggen der arbeiders.

Crisis?

Zeker maar voor de arbeidersklasse behoefde er geen crisis te wezen, want nog nooit is het in de wereld-geschiedenis voorgekomen, dat er zooveel producten voor het gebruik gereed lagen als thans.

En nu crisis, als er van alles genoeg is?

Wij herhalen het: **Onzin, leugen en verraad.**

Men wil thans herstel van het kapitalisme door planmatige productie-ordering. Partij en vakorganisatie wijzen de bourgeoisie den weg, hoe het moet. Zij immers hebben herstel noodig.

Het kapitalisme is bloeiend, wanneer er een tekort is. Partij en vakbeweging eveneens.

Zij alle parasiteeren op de armoede en ellende van een groot deel der arbeidersklasse.

Moeten wij nog langer zoo'n stelsel dulden?

Nee, en nogmaals neen. Wij willen om den bliksem geen verzoening met de bourgeoisie, en daarom zeggen wij:

Gezien de machteloosheid van alle partijen en vakorganisaties;

Gezien het groote gevaar en onnut van staking, e.d.;

Gezien het toekomstig bankroet van het kapitalisme;

Gezien het steeds grooter wordende aantal werklozen;

Arbeiders, klassegenoeten weest paraat

Weigert, om als organisatie-slaaf datgene te doen, wat tegen Uw gedachten indruischt.

Weigert om nog langer als koelies naar de werkverschaffingen te worden gezonden.

Wordt wakker. — Eischt Uw rechten als mensch, en handelt dienovereenkomstig.

Vervloekt zij de kapitalistische klasse, die ons langzaam maar doelbewust naar den afgrond voert.

Vervloekt zij ook de politieke sjacheraars, de getrouwe dienstknechten der bezittende klasse, de dompers en verraders der arbeidersklasse. Schudt af, wat uw welzijn belemmert of in gevaar brengt. Honger en koude te lijden, wanneer er levensmiddelen en kleeren genoeg zijn, is eveneens onmenschelijk.

Daarom neemt toch datgene wat voorradig is en waar ge recht op hebt. Naar den bliksem met Burgerlijk Armbestuur en Crisis-Comité waar partijen en organisaties zoo graag mee schermen.

In naam van Uzelve, Uw vrouwen en kinderen:

Bestormt de magazijnen en neemt wat gij nodig hebt

Wij Alarmisten propageeren de onteigening en vernietiging der bourgeoisie door het NEMEN van de productie en de productie-middelen.

Nemen is een gebiedende noodzaak geworden.

Haalt leeg de magazijnen en warenhuizen. — Neemt wat U toekomt en verdeel het.

Wij ruien U op tot daadwerkelijk verzet omdat dit de enige kans is, om Uw geheele ondergang te voorkomen.

Wij ruien u op, om door plundering der magazijnen etc. mede te werken aan de vernietiging der bourgeoisie en aan de verwerkelijking van de

proletarisch economische revolutie.

Voor de Alarmisten:

P. KOOIMAN

B. HAAN

J. RICHTER

F. ROEST

Uitgave: Landelijk Verbond van Alarmgroepen.